

Ο Μικρός

ΗΡΩΣ

Ο ήρωας των Ουραγίων

236

ΥΠΩΣΙΣ

Ο ΛΥΚΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΛΙΩΝ

Ἀπὸ τοῦ Χάρου
τὰ δόντια

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ Θαλάσσης τὸ θρυλικὸ Παιδί - Φάντασμα, βρίσκεται στὴν ἀγκαλιὰ σχεδὸν τοῦ θανάτου (*). Ἐχει κατορθώσει νὰ λύσῃ τὸ αἶνιγμα τῶν «φαντασμάτων» ποὺ τρομοκρατοῦν μὴ μεγάλη ἀγγλικὴ θάσι στὴ Σκωτία καὶ νὰ θρῇ τὴν κρύπτη τῶν πρακτόρων τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ δημιουργοῦν τεχνητὰ τὰ φαντάσματα αὐτά, ἀλλὰ ταυτοχρόνα ἔχει πέσει στὰ χέρια τῶν ἀντιπάλων του, μέσα στὴν ὑπόγεια κρύπτη τους, δεκάδες μέτρα κάτω ἀπὸ ἔ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 235, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ὁ Ἀνυπότακτος».

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ναν πύργο, όπου είναι το άρχηγείο της θάσεως.

Ο προδότης "Αγγλος ταγματάρχης "Οουελ έχει κυλισίη χάμω ανάισθητος, χτυπημένος με δεξιοτεχνία από το πόδι του δεμένου Έλληνόπουλου. Ο άλλος όμως ο Γερμανός ταγματάρχης Φόν Νάμπε, που είναι ντυμένος με στολή "Αγγλου υπολοχαγού, έχει τραθήξει το πιστόλι του και πυροβολεί.

Την ίδια στιγμή όμως, το Παιδί - Φάντασμα κλωτσάει το πάτωμα με δύναμη και η καρέκλα πάνω στην όποια είναι δεμένος χάνει την ισορροπία της και πέφτει μαζί του στο πάτωμα. Η σφαίρα του Φόν Νάμπε περνάει ξυστά μπρος από το πρόσωπο του Παιδιού - Φάντασμα και καρφώνεται στον αντίκρυνό τοίχο. Ο Γερμανός θλαστήμωντας άγρια πυροβολεί πάλι. Μά και πάλι το Παιδί - Φάντασμα προλαβαίνει να άκουμπήσει τα πόδια του στον τοίχο και με μία έκτιναξι να παραμερίση. Η σφαίρα για μία άκομη φορά περνάει ξηστό από το κορμί του τολμηρού παιδιού και καρφώνεται στο πάτωμα.

Το δάχτυλο του Γερμανού άκουμπάει για τρίτη φορά πάνω στη σκανδάλη, την ίδια όμως στιγμή από την πόρτα του δωματίου άνηχεϊ ένας πυροβολισμός.

Το πρόσωπο του Φόν Νάμ

πε, που είναι στραμμένο προς το Παιδί - Φάντασμα γεμίζει από άπέραστη έκπληξι. Τα μάτια του άνοιγουν διάπλατα. Τα χέρια του άνοιγουν προς τα πλάγια και τα δάχτυλά του άφήνουν το πιστόλι να πέση χάμω. Μένει στη στάσι αυτή για ένα ή δύο δευτερόλεπτα. Έπειτα, τα γόνατά του λυγίζουν και σωριάζεται χάμω, στα πόδια του Γιώργου.

Το Παιδί - Φάντασμα γυρίζει προς την πόρτα και βλέπει στο άνοιγμά της το Σπίθα που το πιστόλι του βγάξει άκομη καπνό. Όρμάει μέσα στο δωμάτιο. Πίσω του μπαίνουν τα άλλα παιδιά και πιο πίσω ο διοικητής της θάσεως με μερικούς στρατιώτες.

Η Κατερίνα τρέχει κοντά στον άγαπημένο της με τα μάτια της γεμάτα δάκρυα. Μ' ένα σουγιά κόβει τα δεσμά του, λέγοντάς του:

— Εύτυχως που φθάσαμε εγκαίρως, Γιώργο! Μιά στιγμή άκομη και όλα θα είχαν τελειώσει! Θά ήσουν νεκρός αυτή τη στιγμή! Γιατί κατέθηκες χωρίς να γυρίσης πίσω να μάς πάρης μαζί σου;

— Αυτό ήταν μεγάλο σφάλμα Παιδί - Φάντασμα! Λέει ο διοικητής της θάσεως. "Όπως σφάλμα ήταν το ότι δέν ήρθες να μου πής τις άνακαλύψεις σου. .

Ὁ Γιδῶργος κουνάει τὸ κεφάλι του θλιμμένα καὶ λέει:

— Δὲν μπορούσα νὰ σᾶς πῶ τίποτε πρὶν μάθω τὶ ἀκριβῶς συμβαίνει τοῦ ἀπαντάει. Ἦμουν βέβαιος ὅτι ὑπῆρχε ἓνας προδότης ἐδῶ μέσα. Δὲν ἦταν δυνατόν λοιπὸν νὰ ξέρω ἂν ὁ προδότης δὲν εἴσαυτε ἐσεῖς!

Ὁ διοικητὴς γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ ἐπειτα θάζει τὰ γέλια.

— Ἡ καχυποψία σου δὲν ἔχει ὅρια, Παιδί - Φάντασμα, λέει.

— Ἡ καχυποψία μου αὐτὴ μὲ ἔχει σώσει πολλές φορές! ἀπαντᾷ ὁ Γιδῶργος. Συχνά, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ κρύβω ὠρισμένα γεγονότα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς στενοὺς συνεργάτες μου. Πέστε μου ὅμως, πῶς κατεθῆκατε ἐδῶ κάτω;

Ἡ Κατερίνα ἐξηγεῖ:

— Ὅταν πέρασε ἀρκετὴ ὥρα καὶ δὲν ἐπέστρεψες, ἀνησυχήσαμε. Καταλάβαμε ὅτι κατέβηκες μόνος σου στὴν κρύπτη καὶ ὅτι θὰ εἶχες πέσει στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ! Ξέραμε ὅτι γιὰ νὰ ἀνοίξης τὴν κρύπτη θὰ πῆζες τὸ πρῶτο, τὸ πέμπτο καὶ τὸ ὀγδοο πλάκᾶκι τῆς ἑβδομῆς σειρᾶς. Ἐτοιμαστήκαμε νὰ κατεβοῦμε κι' ἐμεῖς ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ σκεφτήκαμε ὅτι καλὸ θὰ ἦταν νὰ παίρναμε μαζί μας καὶ τὸν διοικητὴ μὲ μερικοὺς

στρατιῶτες. Δὲν ξέραμε τί δυνάμεις μπορεῖ νὰ εἶχαν μέσα στὴν κρύπτη οἱ κατὰ σκοποὶ τοῦ ἐχθροῦ.

— Πές μου τώρα, Παιδί - Φάντασμα, λέει ὁ διοικητὴς καθὼς οἱ στρατιῶτες δένουν γερὰ τὸν Ὀουελ ποὺ ἔχει συνέλθει στὸ μεταξὺ ποιά ἀκριβῶς ἦσαν τὰ σχέδια τῶν πρακτόρων τοῦ ἐχθροῦ;

— Καταπληκτικά! Ἐσκόπευσαν νὰ κυριεύσουν τὴν περιοχὴ αὐτὴ μὲ κομμάντος καὶ νὰ προσγειώσουν στὸ ἀεροδρόμιο ἑκατοντάδες ἀεροπλάνα, μόνις θὰ ἐγκαταλείπατε τὴ θάσι, ὅπου ἡ ζωὴ τῶν στρατιωτῶν εἶχε γίνῃ ἀβάσταχτη μὲ τὰ ψευτοφαντάσματα ποὺ δημιούργουσαν!

— Μὰ πῶς θὰ ἔβγαιναν στὴ στεριά; ρωτᾷ ὁ διοικητὴς μὲ ἀπορία. Οἱ ἔθνοφρουροὶ θὰ τοὺς.

— Εἰλάτε νὰ δῆτε, τὸν διακόπτει ὁ Γιδῶργος.

Προχωρεῖ πρὸς τὴν ἄλλη πόρτα, τὴν ἀνοίγει καὶ γυρίζει ἓνα διακόπτη. Μπροστὰ τοὺς, ἐκτείνεται μιὰ ἀπέραντη σπηλιά. Στὸ κέντρο τῆς ὑπάρχει μιὰ λιμνοῦλα ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ νὰ χωρέσῃ ἓνα βαπόρι!

— Ἡ σπηλιά αὐτὴ, ἐξηγεῖ ὁ Γιδῶργος, συγκοινωνεῖ μὲ τὴ θάλασσα μὲ ἓνα ὑπόγειο πέρασμα γεμᾶτο νερό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μπορεῖ ἀνετα νὰ περάσῃ ἓνα ὑποβρύχιο! Μό-

λις θά έγκαταλείπατε τη θάσι, "Οουελ θά είδοποιούσε τὸ Βερολίνο καὶ ἓνα — ἓνα δεκάδες ὑποβρύχια θά ἀποβίβαζαν ἐδῶ μέσα κομάντος ποὺ θά κρύβονταν μέσα στὸν ἔρημο πύργο, ὡς τὴ στιγμή ποὺ θά δινόταν τὸ σύνθημα. Τότε, θά κυρίευαν τὸ ἀεροδρόμιο καὶ ἑκατοντάδες ἀεροπλάνα θά προσγειώνονταν κουβαλώντας ἄντρες καὶ ὕλικό. "Ετσι θά ἀρχίζε ἡ εἰσβολὴ τῶν Γερμανῶν στὴ Μεγάλῃ Βρεταννία.

— Θεέ μου! μουρμουρίζει ὁ διοικητής. Καὶ νὰ σκεφθῇ καπείς ὅτι παραλίγο νὰ πετύχουν τὸ σκοπὸ τους! Εὐτυχῶς, τελείωσαν ὅλα τῶρα...

Δυναμίτης

ΚΟΥΝΩΝΤΑΣ ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του, ὁ Γιώργος λέει μ' ἓνα χαμόγελο:

— "Οχι ἀκόμη! "Εχουμε καὶ ἄλλες δουλειές νὰ τελειώσουμε. "Εχουμε πρῶτα νὰ βροῦμε καὶ νὰ συλλάβουμε ὅλους τοὺς πράκτορες ποὺ ὁ "Οουελ χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ ἐμφανίζονται τὰ φαντάσματα στὸ ἀεροδρόμιο, μὲ μικρὲς φορητὲς συσκευές. Πού ἔχεις τὸ ἀρχεῖο σου, "Οουελ;

— Ψάξε νὰ τὸ βρῇς! Παιδί - Φάντασμα ἀπαντᾷ ὁ προδότης. Δὲ θά....

"Ενας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν πόρτα!

— Είσαι ανόητος! τὸν διακόπτει ὁ διοικητής. Δὲν καταλαβαίνεις, ὅτι θὰ δικασθῇς ὡς προδότης καὶ ὅτι ὁ μόνος τρόπος νὰ γλυτώσης τὸ κεφάλι σου ἀπὸ τὸ σκοινὶ τοῦ δημίου εἶναι νὰ ἀποκαλύψης τοὺς συνενόχους σου;

Ὁ Ὅουελ μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς σκεπτικὸς. "Επειτα, λέει:

— Πολὺ καλὰ! "Εχασα τὸ παιχνίδι. "Ας προσπαθῶσω τοῦλάχιστον νὰ μὴ χάσω καὶ τὴ ζωὴ μου! Τὸ ἀρχεῖο μου εἶναι μέσα σὲ μιὰ κρύπτη στὸν τοῖχο. Πίεσε, Παιδί - Φάντασμά μου ἐκείνη τὴν προεξοχὴ στὸν τοῖχο.

Ὁ Γιώργος ἀπλώνει τὸ χέρι του ἀλλὰ τὴν τελευταία

στιγμὴ σταματᾷ. Κάτι μέσα του ἔνα εἶδος ἐνστικτοῦ παύ ἔχει ἀνοπτυχθῇ ἀπὸ τὸν ἀδιάκοπο κίνδυνο ὅπου ζῇ, τὸν προειδοποιεῖ ὅτι κινδυνεύει. Ζαρώνει τὰ φρύδια του καὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του βλέπει νὰ μάτια τοῦ Ὅουελ νὰ λάμπουν παρὰ-ξένα.

Κυπτάζει μὲ προσοχὴ τὴν προεξοχὴ καὶ βλέπει ὅτι εἶναι ἓνα κοινὸ ἠλεκτρικὸ κουμπὶ βιδωμένον στὸν τοῖχο. Τὴ κρύπτη εἶναι αὐτὴ ποὺ φαίνεται τόσο εὐκόλῃ τὸ κουμπί της; Ὅποιοσδήποτε ἔφαχνε νὰ βρῇ μιὰ κρύπτη ἐδῶ μέσα θὰ ἔβλεπε μὲ τὸ πρῶτο αὐτὸ τὸ κουμπί. "Αρα, δὲν πρόκειται γιὰ κρύπτη ἀλλὰ

«Καλῶ τὸ Βερολίνο!», λέει ὁ Γιώργος. Καλῶ τὸ Βερολίνο!»

για κάτι άλλο. Μιά τρομερή ύποψια γεννιέται στο μυαλό του. 'Ενώ οι άλλοι τον κυττάζουν παρξενεμένοι, ο Γιώργος θγάζει από την τσέπη του ένα σουγιά και πλησιάζει στο κουμπί. 'Αρχίζει να τὸ ξεβιδώνει με άπειρη προσοχή, σάν νά πρόκειται για κάτι τὸ πολὺ εὐθραυστό.

— Μά, Παιδί - Φάντασμα λέει ὁ διοικητής.

— Σσσ! κάνει ὁ Γιώργος. Μὴ με ἀπασχολήτε! 'Αν κἀνὼ κοιμῖμι ἀδέξια κί νησι...

Δὲν κοιταλαβαίνουν ἀκόμη. Τέλος, τὸ κουμπὶ ξεβιδώνεται. 'Ο Γιώργος τὸ τραβάει μὲ χίλιες προφυλάξεις καὶ ἀποκαλύπτει πίσω του δυὸ σύρματα. Τὰ κόβει τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο καὶ τότε μόνο παίρνει μιὰ βαθεῖα ἀνάσα ἀνακουφίσεως.

'Ο προδότης "Οουελ θλαστημάει μὲ σιγανὴ φωνὴ γεμάτη λύσσα.

— Καταραμένο 'Ελληνόπουλο! γρυλλίζει.

'Ο Γιώργος γελάει.

— Δὲν πέτυχες αὐτὸ ποὺ ἤθελες ἔ;

Καὶ προσθέτει, γυρίζοντας στὸν διοικητή:

— 'Η καχυποψία μου μὲ ἔσωσε πάλι καὶ μαζί μὲ μένα ἔσωσε καὶ ἄλλους σας ἔδω μέσα! Κυττάξτε!

Χώνει τὸ δάχτυλό του μέσα στὴν τρύπα ποὺ ἄφησε στὸν τοῖχο τὸ κουμπὶ καὶ τραβάει. "Ενα κομμάτι τοῦ

τοῖχου ἀνοίγει σάν πόρτα ἀποκαλύπτοντας μιὰ κρύπτη. 'Εκεῖ μέσα, μὲ μῶτια γουρλωμένα ἀπὸ ἐκπληξι καὶ τρόμο, βλέπουν μιὰ ποσότητα δυναμίτη ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὰ μεταβάλλῃ ὅλα ἐκεῖ κάτω σὲ σκόνη.

— 'Αν πῆζα τὸ κουμπι, θὰ σκοτωνόμαστε ὅλοι! 'Ο "Οουελ εἶχε τοποθετήσει ἐκεῖ τὸ δυναμίτη γιὰ τὴν περίπτωσηὶ ποὺ θὰ γινόταν ἀντιληπτός καὶ θὰ ἤθελε νὰ τιναχτῇ στὸν ἀέρα μαζί μὲ τοὺς διώκτες του! "Ω! Τὸ ἀρχεῖο του εἶναι πραγματικά ἐδῶ μέσα! Δὲν μοῦ εἶπε ψέματα στὸ βᾶθος! Μόνο ποὺ γιὰ νὰ πάρω τὸ ἀρχεῖο αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ ταξιδέψω πρῶτα στὸν ἄλλο κόσμο!

Τοποθετεῖ ἐπάνω στὸ τραπέζι μερικὰ χαρτιά. Εἶναι συντεταγμένα κρυπτογραφικά, μὲ τὸν κώδικα τῶν μηνυμάτων ποὺ εἶχε ἀποκρυπτογραφήσει ὁ Νίκος. Μέσα σὲ λίγη ὥρα, ξέρουν τὰ ὀνόματα τῶν πρακτῶρων ποὺ δουλεύουν κάτω ἀπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ "Οουελ μέσα στὸ ἀεροδρόμιο!

'Ο διοικητὴς παίρνει τὸν κατὰλογο στὰ χέρια του καὶ λέει:

— Πηγαῖνὼ νὰ διατάξω τὴ σύλληψί τους!

— "Οχι ἀκόμη! λέει ὁ Γιώργος. 'Αφήστε τους γιὰ λίγο. Εἶναι μᾶλλον προτιμότερο νὰ διατάξετε τὴν ἐκκένωσι τῆς βάσεως. Θὰ σῇ σου με στοὺς Γερμανοὺς μιὰ

από τις μεγαλύτερες παγίδες του πολέμου αυτού.

—Τί... τί σκοπεύεις να κάνης; ρωτάει.

—Θά έγκαταλείψουμε τη βάση και θά είδοποιήσουμε το Βερολίνο. Θά τους μιλήσω εγώ ως "Οουελ και έχω τον κρυπτογραφικό κώδικά τους! Αυτοί θά στείλουν τα υποθρύχια. Τό πρώτο που θά μπη στην ύπόγεια σπηλιά θά συλληφθῇ ἢ θά καταστραφῇ. Τά άλλα θά τὰ καταστρέψουν στη θάλασσα τά αεροπλάνα μας!

—Διάβολε! Είσαι τρομερός, Παιδί - Φάντασμα! Δέ θά ἤθελα καθόλου νά σε εἶχα ὡς αντίπαλο! Πηγαίνω νά ζητήσω τὴν ἄδεια τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου νά...

—Δέ χρειάζεται καμμιὰ ἄδεια! τὸν διακόπτει τὸ Παιδί - Φάντασμα. Σὰς δίνω ἐγὼ τὴ διαταγή. Μοῦ τὸ δίνει τὸ δικαίωμα αὐτὸ αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου....

Βγάζει ἀπὸ μιὰ μυστικὴ τσέπη του ἓνα χαρτί καὶ τὸ δίνει στὸν διοικητή. Αὐτὸς διαβάζει καὶ τὸ πρόσωπό του γεμίζει ἐκπληξι.

—Πράγματι λέει τὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο μὲ διατάσσει νά ὑπακούσω στὶς διαταγές σου. Τὸ έγγραφο εἶναι γνήσιο καὶ ἡ φωτογραφία πού εἶναι κολλημένη καὶ σφραγισμένη ἐπάνω του εἶναι ἡ δική σου. Ἐν τάξει, Παιδί - Φάντασμα. Θά δια-

τάξω νά μετακινηθῇ ἡ μονάς.

—Καὶ ὅταν ἀπομακρυνθῇ ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν περιοχὴ, θά σταματήσῃ καὶ θά περιμένῃ νεώτερες διαταγές. Τότε θά διατάξετε καὶ τὴ σύλληψι τῶν πράκτόρων τοῦ ἐχθροῦ. Θά φύγουν ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ ἑκατὸ ἐμπίστους καὶ ἐκλεκτοὺς ἄντρες πού θά ἀποσπασθοῦν στὸ δρόμο ἀπὸ τις μονάδες τους, θά γυρίσουν κρυφὰ πίσω καὶ θάρθουν εἰς τὴν πύργο. Ἀνεβήτε νά δώσετε τίς διαταγές καὶ ἔπειτα γυρίστε νά κουβεντιάσουμε λίγο μὲ τὸ Βερολίνο. Ἐγὼ στὸ μεταξύ θά ἐτοιμάσω τὸ κρυπτογραφικὸ μῆνυμα...

Ἡ συντριβὴ τοῦ ἐχθροῦ

ΟΤΑΝ ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ διοικητὴς τῆς θάλασσας κατεβαίνει πάλι στὴν κρύπητὴ λέει στὸ Παιδί - Φάντασμα:

—“Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! Ἀρχισε κιόλας ἡ μετακίνηση καὶ οἱ ἄντρες γιορτάζουν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους!

Φαίνεται ότι τὰ ψευτοφαντάσματα τῶν Γερμανῶν τοὺς εἶχαν τρομάξει περισσότερο ἀπ' ὅσο φανταζόμουν. Σὲ δυὸ ὥρες τὸ αεροδρόμιο θὰ ἔξη ἐκκενωθῇ. Τηλεφώνησα δὲ ἐπίσης ὅπως μοῦ εἶπες στὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ συνεννοήθηκα μαζί τους γιὰ τὰ αεροπλάνα ποὺ θὰ χτυπήσουν τὰ ὑποθρύχια. Περιμένουν μήνυμά μας γιὰ νὰ ξεκινήσουν.

Ὁ Γιώργος τρίζει τὰ χέρια του ἀπὸ χαρὰ καὶ ἱκανοποιήσι.

— Γιὰ νὰ δοῦμε τώρα θὰ καταφέρουμε νὰ ξεγελάσου με τὸ Βερολῖνο;

Κάθεται μπροστὰ στὸν ἀσύρματο, ποῦ εἶναι ρυθμι-

σμένος στὸ μυστικὸ μήκος κύματος τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου τῶν Γερμανῶν καὶ ἀρχίζει νὰ λήμ με μονότονη φωνή, ἐνῶ κοντὰ του οἱ φίλοι του καὶ ὁ διοικητὴς περιμένουν μὲ ἀγωνία:

«Ἐδῶ Γκόστ! Καλῶ τὸ Βερολῖνο! Καλῶ τὸ Βερολῖνο! Ἐδῶ Γκόστ! Καλῶ τὸ Βερολῖνο! Καλῶ τὸ Βερολῖνο ἐπείγοντως!...»

Σωπαίνει καὶ περιμένει. Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα μιὰ φωνὴ ἀπαντᾷ μέσα ἀπὸ τὸν ἀσύρματο:

«Ἐδῶ Βερολῖνο! Σὲ ἀκούω Γκόστ»!

«Ἀρχισε ἡ ἐκκένωσις τῆς θάλασσας. Σὲ δυὸ ὥρες δὲ θὰ ὑπάρχη οὔτε ἓνας στρατιώ-

Πέφτουν ξαφνικὰ πάνω στὸ Σπίθα καὶ τὸν ἀρπάζουν

Ἀπὸ τὸ ὑποβρύχιο πήδησαν ἔξω Γερμανοὶ κομμάντος.

της στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Κρούντ καὶ μέσα στὸν πύργο!...».

«Εἶσαι βέβαιος, Γκόστ; ρωτᾷ ἡ φωνὴ μὲ ταραχὴ Αὐτὸ πού λές εἶναι πολὺ σημαντικό! Σημαίνει ὅτι ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς ἀποβάσεως».

«Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος κλείνον τας στοὺς ἄλλους τὸ μάτι. Πολλοὶ στρατιῶτες μὲ τὰ νεῦρα τους τασκισμένα ἀπὸ τὰ φοντάσματά του ἔστασισαν καὶ τὸ Ἀγγλικὸ Στρατηγεῖο ἀποφάσισε ἐπείγοντως τὴν ἐκκένωσι τῆς θάλασσης γιὰ νὰ μὴ μεταβληθῇ ἡ στάσις σὲ ἀνταρσία!»

«Συγχαρητήρια, Γκόστ, γιὰ τὴν ἀπέλυτη ἐπιτυχία

τῆς ἀπεστολῆς σου. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ εἶσαι ἀνάμεσα σὲ ἐκείνους πού θὰ κυβερνήσουν τὴν Ἀγγλία ὅταν ἡ χώρα κυριευθῇ ἀπὸ τὰ στρατεύματά μας! Τὰ ὑποβρύχια θὰ ξεκινήσουν ἀμέσως καὶ θὰ φτάσῃ τὸ πρῶτο ἀπὸ αὐτὰ αὔριον κατὰ τὴς ἑννέα τὸ πρωῒ. Τὰ ἄλλα θὰ περιμένουν στ' ἀνοιχτά τῆς ἀκτῆς τὴ σειρά τους. Φρόντισε νὰ γίνῃ κανονικὰ ἡ ἀποβίβασις καὶ νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν τίποτε οἱ χωρικοὶ πού μένουν στὴν περιοχὴ τοῦ πύργου. Δόσε μου τώρα τὸν Φὲν Νάμπε...».

Ὁ Γιώργος ἔχει προβλέψει κάτι τέτοιο καὶ ἔχει δώσει σχετικὰς ὁδηγίες στὸ

Νίκος. Αὐτὸς κάθεται ἀμέσως μπροστὰ στὸν ἀσύρματο καὶ λέει:

«Έδω Φὸν Νάμπτε. Σὲ ἀκούω, Βερολίνο!».

«Ξέρεις τί πρόκειται νὰ κάνης, Φὸν Νάμπτε, δὲν εἶναι ἔτσι;».

Καὶ ἡ φωνὴ προσθέτει κάτι τόσο σιγανά, ὥστε οἱ ἄλλοι δὲν ἀκούνε τίποτε σχεδόν. Ὁ Νίκος χαμογελάει καὶ ἀπαντᾷ:

«Έγινε, Βερολίνο».

Βγάζει τὸ πιστόλι του, τὸ στρέφει πρὸς τὸ ταβάνι καὶ πυροβολεῖ. Ἐπειτα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὸν κυττάζουν κατάπληκτοι, λέει:

«Έν τάξει, Βερολίνο! Ὁ "Οουελ δὲν ὑπάρχει πιά! Ἀναλαιμθάνω ἐγὼ ἀπὸ δῶ καὶ ἐμπρός! Ὅλα θὰ πᾶνε καλά!»

«Έν τάξει, Φὸν Νάμπτε. Ἡ ὥρα ἀφίξεως τῶν ὑποβρυχίων θὰ εἶναι ἡ ἕκτη πρωΐνη. Ἐπρεπε νὰ γίνη αὐτὸ μὲ τὸν "Οουελ, βλέπεις. Δὲν μπορούσαμε νὰ ξέριουμε ἂν ὁ προδότης αὐτὸς δὲν ἔπαιζε διπλὸ παιχνίδι καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς Ἀγγλους! Δὲν ἀπακλιεῖται νὰ ἔπαιζε τὸ παιχνίδι μας γιὰ νὰ τοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ τσακίσῃ τὴν ἀπόπειρά μας νὰ ἀποβιθαστοῦμε στὴ Σικωτία! Πρέπει νὰ παίρνῃ κανεὶς τὰ μέτρα του πρὸς κάθε κατεῦθυνσι σὲ τέτοιες περιπτώσεις... Καλὴ τύχη, Φὸν Νάμπτε!»

«Εὐχαριστῶ! ἀπαντᾷ ὁ

Νίκος. Χάιλ Χ'ίτλερ!».

Διακόπτει τὴν ἐκπομπή. Ὁ Γιώργος γυρίζει στὸ δι-
οικητὴ καὶ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ὑποψιαζόμουν κάτι τέτοιο, ὅταν γιὰ μιὰ στιγμή τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ πόσο κακὸ θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ ὁ "Οουελ στοὺς Γερμανοὺς ἂν ἔπαιζε διπλὸ παιχνίδι. Τὴ σκέψι πού ἔκανα ἐγὼ, γιὰτί δὲ θὰ τὴν ἔκαναν καὶ οἱ Γερμανοί; Ἐστεῖλαν λοιπὸν τὸν Φὸν Νάμπτε μὲ τὴν ἀποστολή, στὴν κρίσιμη στιγμή, νὰ σκοτώσῃ τὸν "Οουελ καὶ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴ διοίκησι. Αὐτὴ εἶναι ἡ Μοῖρα τῶν προδοτῶν. Συνήθως σκοτώνονται ἀπὸ ἐκείνους ἀκριβῶς τοὺς ὁποίους ἐζητηρετοῦν!

Σωπαίνει, μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς σκεπτικὸς καὶ ἔπειτα προσθέτει:

— Καὶ τώρα μπορούμε νὰ γυρίσουμε νομίζω στὴν πατρίδα μας. Ἡ ἀποστολή μας ἐδῶ πῆρε τέλος.

— Καὶ τί τέλος!, λέει μὲ θαυμασμὸ ὁ ἡλικιωμένος ἀξιωματικὸς. Συντρίψατε κυριολεκτικὰ τὸν ἐχθρὸ καὶ... ξορκίσατε τὰ φαντάσματά του! Σὰς εὐχαριστῶ ἐξ ὀνόματος ὁλοκλήρου τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ. Καὶ μαζί σας εὐχαριστοῦμε τὴν πατρίδα σας, πού μᾶς ἔστειλε τόσο ἀξια παιδιὰ της! Χωρὶς ἐσᾶς ἡ Σικωτία κινδύνευε καὶ μαζί της κινδύνευε ὁλόκληρη ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ συμμαχικὴ παράταξις!

Τὰ παιδιὰ ξεκινοῦν γιὰ τὸ Λονδίνο μὲ ἓνα ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα τοῦ ἀεροδρομίου ποὺ ἐκκενώνεται βιαστικά, ἐνῶ οἱ σπρατιῶτες τραγουδοῦν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. Στὸ Λονδίνο κοιμούνται σ' ἓνα πολυτελὲς ξενοδοχεῖο, ποὺ θέτει στὴ διάθεσί τους ἡ ἀγγλικὴ κυθέρνησις. Τὸ ἐπόμενον πρωῒ, πηγαίνουν νὰ ἀποχαϊρετήσουν τὸν πρωθυπουργὸ Τσῶρτσιλ ποὺ θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ ὁ ἴδιος τὰ ἡρωϊκὰ παιδιὰ πρὶν φύγουν.

Ἐκεῖ, στὸ πρωθυπουργικὸ μέγαρο, τοὺς περιμένει μιὰ ἐκπληξίς. Ὁ Τσῶρτσιλ ἀφοῦ τοὺς σφίγγει θερμὰ τὰ χέρια καὶ τοὺς ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ, λέει:

—Ξέρετε, οἱ Γερμανοὶ ἔπαθαν πανωλεθρία σήμερον τὸ πρωῒ. Σύμφωνα μὲ τίς ἀναφορὰς ποὺ ἔφτασαν, οἱ κομμάντος ποὺ ἀποβιβάστηκαν μέσα στὴ σπηλιά ἀπὸ τὸ πρῶτο ὑποβρύχιο, συνέληφθησαν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη μάχη. Τὰ ἄλλα ὑποβρύχια, ποὺ περιμέναν ἔξω κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, γιὰ νὰ μποῦν μὲ τὴ σειρά τους στὴ σπηλιά, κατεστράφησαν ὅλα μὲ βόμβες βυθοῦ ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα μας! Μπορεῖτε νὰ εἰστε ἱκανοποιημένοι λοιπόν... Μόνο πού...

Διστάζει νὰ συνεχίσῃ. Ὁ Γιώργος ζαρώνει τὰ φρύδια του. Ἐχει νὰ τοὺς ἀνακοινώ

σὴ κάτι κακὸ ὁ Τσῶρτσιλ:

—Τὶ συμβαίνει, κύριε πρωθυπουργέ; ρωτᾷ.

—Εἶμαι σὲ δύσκολη θέσι, ἀπαντᾷ ὁ Τσῶρτσιλ. Μὲ παρακάλεσαν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, ἀπ' ὅπου παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνία τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἀεροδρομίου τοῦ Κρούντ καὶ ἔμαθαν τὰ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα τῆς δράσεώς σας, μὲ παρακάλεσαν νὰ σᾶς διαβιβάσω μιὰ παράκλησις... Μιὰ παράκλησις τοῦ ἴδιου τοῦ Προέδρου τῆς Ἀμερικῆς...

Ὁ Γιώργος τὸν κυττάζει μὲ ἀπορία.

—Ἐξηγήστε μου τί πράγμα ἀκριβῶς πρόκειται... λέει.

Νέα ἀποστολὴ

Ο ΤΣΩΡΤΣΙΛ τότε παίρνει μιὰ βαθεῖα ἀνάσα καὶ ἀρχίζει.

—Ὅπως μοῦ ἐξήγησε τηλεφωνικῶς ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς, ἓνας Ἀμερικανὸς πράκτωρ, ἀπὸ τοὺς πρὸ ἱκανοῦς ἔχει πέσει στὰ χέρια τοῦ Λύκου τῶν Οὐραλίων...

—Τοῦ Λύκου τῶν Οὐραλίων...

ων; ρωτάει ο Γιώργος. Τι εί-
ναι αυτός;

— Είναι ένας Ρώσος συν-
εργάτης των Γερμανών, που
με άλλους πατριώτες του,
προδότες όπως αυτός, έχει
σχηματίσει μιὰ συμμορία
στην περιοχή των Ούρσλίων
των πανύψηλων βουνών που
χωρίζουν την ευρωπαϊκή Ρω-
σία από την ασιατική. Οί
Ρώσοι, όσο κι' αν έχουν προ-
σπαθήσει δεν μπορούν να
έξοντώσουν τή συμμορία αό-
πη, γιατί έχει τὰ λημέρια
της σὲ ἀπάτητα μέρη καὶ τὴν
ἐφοδιάζουν οἱ Γερμανοὶ μὲ
ἀεροπλάνοι, ρίχνοντας τρόφι-
μα καὶ πολυεμφυλὸ ὕλικό! Ὁ
Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς λοι-
πὸν ἔχει στείλει στὴ Ρωσία
ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους
πράκτορές του πού τυχαίνει
νὰ εἶναι καὶ προσωπικός του
φίλος, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς
Ρώσους νὰ ὀργανώσουν ἕνα
μεγάλον δίκτυον πληροφοριῶν
στην περιοχή τῆς εὐρωπαϊ-
κῆς Ρωσίας, μὲ σκοπὸ νὰ
τσακίσουν τὸ δίκτυον κατα-
σκοπείας, πού τόσο βοηθεῖ
τὸν Χίτλερ στὴν προέλασιν
τῶν στρατευμάτων του μέ-
σα στὴ Ρωσία! Δυστυχῶς ὁ-
μως ὁ πράκτωρ αὐτός, πού
τὸ ὄνομά του εἶναι Μπίλ
Σμιθσον καὶ πού εἶναι γνω-
στὸς στοὺς Ρώσους πρά-
κτορες τῆς ἀντικατασκοπεί-
ας ὡς Πράκτωρ Σάμ, κα-
θὼς ταξίδευε ἀπὸ μιὰ περι-
οχὴ σὲ μιὰ ἄλλη, κοντὰ στὰ
Ούράλια, ἔπεσε στὰ χέρια
τοῦ Λύκου τῶν Ούραλίων.

— Πῶς τὸ ἔμαθαν αὐτὸ οἱ
Ἀμερικανοί; ρωτάει ὁ Γιώρ-
γος. Μπορεῖ ἀπλῶς νὰ σκο-
τώθηκε ἢ νὰ τὸν κατασπα-
ραξάν τὰ θηρία.

— Ὁ ἴδιος ὁ Λύκος τῶν
Ούραλίων ἔστειλε μήνυμα
στοὺς Ρώσους ὅτι κρατεῖ
τὸν Πράκτορα Σάμ. Κι' αὐ-
τὸ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κἀνὲ τοὺς
Ρώσους νὰ κινηθοῦν ἐναντί-
ον του γιὰ νὰ ῥθῇ εὐκαιρία
νὰ τοὺς χτυπήσῃ! Τὸ πρῶ-
γμα εἶναι πολὺ σοβαρό, γι-
ατὶ ὁ Πράκτωρ Σάμ εἶχε
μαζὶ του ὅταν συνελήφθη
ἐγγράφα μεγάλης σημασί-
ας, πού μὲ κανένα τρόπο
δὲν πρέπει νὰ φτάσουν στὰ
χέρια τοῦ ἐχθροῦ! "Ὡς τῶ-
ρα δὲν ἔχουν οἱ Ρώσοι καὶ
οἱ Ἀμερικανοὶ κανένα σημά-
δι πού νὰ δείχνῃ ὅτι ἔχει
συμβῆ κατὰ τέτοιο. Φαίνεται
ὅτι ὁ Πράκτωρ Σάμ, πρὶν
συλληφθῇ, ἔκρυψε κάπου τὰ
ἐγγραφα. Ἐστάλησαν πρᾶ-
κτορες Ρώσοι καὶ Ἀμερικ-
νοὶ ὄχι μόνο γιὰ νὰ σώσουν
τὸν Πράκτορα Σάμ, ἀλλὰ
κυρίως γιὰ νὰ φτάσουν ὡς
αὐτὸν καὶ νὰ πάρουν πίσω
τὰ ἐγγραφα. Τίποτε ὅμως.
Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς
πράκτορες δὲν κατάφεραν
νὰ ἀνακαλύψουν κανὲν κρη-
σφύμετο τοῦ Λύκου τῶν Ού-
ρσλίων. Καὶ ὅσοι κατάφε-
ραν νὰ φτάσουν ὡς αὐτόν
δὲν ξαναγύρισαν... Είναι
ἴσως αὐτὴ τῇ στιγμῇ νεκροὶ
ἢ σιχμάλωτοι τοῦ Λύκου!
"Ὅταν ἔμαθε γιὰ τὴν κατα-
πληκτικὴ ἐπιτυχία σας στὴ

Σικωτία, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς ἔκανε τὴ σκέψι ὅτι ἄνθρωποι σὺν ἐσᾶς θὰ μποροῦσαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν Λύκο τῶν Οὐραλίων πολὺ πιὸ καλὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ ἀπὸ τοὺς κανονικοὺς πράκτορες. Βλέπετε, εἴστε προικισμένοι μὲ μεγάλη φαντασία, ἐξαιρετικὴ ἐξυπνάδα, ἀφάνταστη πόλημη καὶ ἀπόλυτη τιμιότητα. Αὐτὰ ὅλα σᾶς κάνουν τρομεροὺς ἀντιπάλους. Ἄν λοιπὸν μπορῆτε νὰ...

Ὁ Γιῶργος τὸν διακόπτει.

— Κατάλαβα. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς θέλει νὰ ἀναλάβουμε ἡμεῖς τὴν ἐξιχνίασι αὐτῆς τῆς Ιστορίας καὶ νὰ ἀνακαλύψουμε τί ἔχει γίνῃ ὁ Πράκτωρ Σάμ καὶ τὰ ἔγγραφά του. Ξέρετε ὅτι εἴμαστε πάντα στὴ διάθεσι τῶν Συμμάχων τῆς πατρίδος μας, γιατί ξέρουμε ὅτι νίκη δική τους σημαίνει καὶ νίκη δική μας. Δέχομαι λοιπὸν. Πρέπει ὅμως νὰ ξεκαθαρίσουμε πρῶτα δύο πράγματα. Πρῶτον, θὰ πάω μόνος μου, γιατί οἱ φίλοι μου δὲν ξέρουν ρωσικὰ καὶ θὰ βρεθοῦν σὲ κίνδυνο. Καὶ δεῦτερον πρέπει ἡ ἀποστολή μου αὐτὴ νὰ εἶναι ἐν γνώσει τῶν Ρώσων, γιατί δὲν ἔχω καμμιὰ ὁρεξὶ νὰ με συλλάβουν ὥς κατάσκοπο καὶ νὰ με τουφεκίσουν!

— Σύμφωνοι, λέει ὁ Τσῶρτσιλ. Θὰ ξέρουν οἱ Ρῶσοι ὅτι θὰ δράσης στὴ Ρωσία καὶ θὰ σοῦ χορηγήσουν ἕνα πι-

στοποιητικὸ, ποὺ θὰ σοῦ ἐπιτρέπη νὰ κυκλοφορῇς ὅπου καὶ ὅποτε θέλεις καὶ νὰ ζητῇς βοήθεια ἀπὸ τὶς ρωσικὲς ἀρχές. Αὐτὸ εἶναι σίγουρο. Οἱ Ρῶσοι ἐνδιαφέρονται ὅσο καὶ ἡμεῖς νὰ βρεθοῦν τὰ ἔγγραφα, γιατί περιέχουν πλῆρη ρεφορίες, ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς κοστίσουν πανάκριβα μὲ μιὰ συντριπτικὴ ἥττα εἰς τὸ μέτωπο! Ὅσο γιὰ τοὺς φίλους σου, μπορεῖς νὰ τοὺς πάρης χωρὶς φόβο μαζί σου. Ἡ Ρωσία ἔχει γεμίσει ἀπὸ ἑκατοντάδες χιλιάδες ἀνθρώπους ἀπὸ φυλὲς τῆς Ἀσίας ποὺ δὲν ξέρουν ρωσικὰ. Θὰ περάσουν ἀπαρασῆρητοι λοιπὸν οἱ φίλοι σου μέσα στὸ πλῆθος αὐτό. Τὸ νὰ μὴν ξέρης ρωσικὰ στὴ Ρωσία αὐτὸν τὸν καιρὸ δὲ σημαίνει ἀναγκαστικὰ ὅτι εἶσαι ἐχθρός!

— Πελὺ καλὰ, λέει ὁ Γιῶργος. Πέτε θὰ φύγουμε;

— Αὐτὴ τὴ στιγμή ἂν εἶναι δυνατὸν... Θὰ σᾶς ἐφοδιάσουμε μὲ τὰ ἀπαραίτητα ρούχα καὶ ἐφόδια καὶ θὰ φύγετε μὲ ἀεροπλάνο ποὺ θὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὰ βόρεια τῆς Νορθηγίας ὅπου θὰ ἀνεφοδιασθῇ σὲ μιὰ μυστικὴ βάση μας ἐκεῖ. Ἐπειτα, θὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι του ὡς τὴ Μόσχα. Ἐκεῖ, θὰ συναντήσετε τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς ρωσικῆς ἀντικατασκοπείας, θὰ πάρετε τὰ πιστοποιητικὰ γιὰ τὰ ὁποῖα σᾶς μίλησα καὶ θὰ φύγετε γιὰ τὰ Οὐράλια, μὲ ἀεροπλάνο πά-

λι. Θά πέσετε με άλεξίπτωτα, τη νύχτα κοντά στην περιοχή όπου οι Ρώσοι πιστεύουν ότι δρᾷ ὁ Λύκος. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι!

Δώδεκα ὥρες ἀργότερα, πᾶ παιδιὰ θρίσκονται στὴ Μόσχα ὅπου συναντῶνται πραγματικὰ μὲ τοὺς ἀρχηγούς τῆς ρωσικῆς ἀντίκατασκοπείας. Αὐτοὶ τοὺς δίνουν διάφορες ὁδηγίες σχετικὰ μὲ τὴν περιοχή τῶν Οὐράλιων, τοὺς ἐφοδιάζουν μὲ τὰ πιστοποιητικὰ καὶ μὲ ὅσα πράγματα εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὸ κλῖμα τῆς Ρωσίας ὅπου τὸ χειμῶνα ὅλα εἶναι παγωμένα καὶ τὰ παιδιὰ ἐπιβιβάζονται σὲ ἓνα ἄλλο ἀεροπλάνο ποὺ ἐκκινᾷ γιὰ τὰ Οὐράλια....

Τὸ ἔλκηθρο

Τ Ἀ τέσσερα παιδιὰ καὶ ὁ Νίκος ἔχουν προσγειωθῇ μέσα σὲ μιὰν ἄγρια δασώδη περιοχή τῶν βουνῶν ὅπου τὰ πάντα εἶναι σκεπασμένα μὲ χιόνι. Ἔχουν μαζί τοὺς προμήθει-

ες γιὰ πολλὰς μέρες καὶ ἔχου στὴ διάθεσί τους ἓνα ἔλκηθρο μὲ σκυλιά, ποὺ ἔρριξε τὸ ἀεροπλάνο ποὺ τοὺς μετέφερε μὲ ἓνα μεγάλο ἄλεξίπτωτο. Ἔχουν ἐπίσης ὅπλα καὶ μιὰ μικρὴ, ἀλλὰ ἰσχυρὴ συσκευή ἀσυρμάτου γιὰ νὰ ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ ἀρχηγεῖο τῆς ρωσικῆς ἀντικατασκοπείας ἂν χρειαστῇ.

Βρίσκουν μιὰ καλύβα χαμένη μέσα στὰ χιόνια ἀπὸ ἐκείνες ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ξυλοκόποι καὶ ἐγκαθίστουν ἐκεῖ τὸ στρατηγεῖο τους. Κόβουν ξύλα, ἀνάβουν τὸ τζάκι τῆς καλύβας ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ δωμάτια καὶ συγυρίζουν τὸ νοικοκυριό τους. Ὁ Σπίθας εἶναι ὅλο χαρά.

— Μανούλα μου! μουρμουρίζει γλείφοντας τὰ χεῖλη του. Θά τὴν περάσουμε ζωὴ καὶ κότα ἐδῶ μέσα! Ἐχω πάρει μπόλικο παστὸ κρέας! Θά τὸ ψήνω στὴ φωτιά καὶ θά τρώω! Καὶ κάθε τόσο θά βγαίνω μιὰ βόλτα καὶ θά σκατώνω κανένα ἑλάφι!

— Πά, πά, πά! κάνει ὁ Νίκος. Ὅλο στὸ φαί ἔχεις τὸ νοῦ σου, Σπίθας;

— Μπᾶ; γρυλλίζει ὁ Σπίθας. Γιατὶ παρακαλῶ; Σοὺ κακοφαίνεται, Παπάκια μου; Μὴ φοβάσαι! Θά σοὺ δίνω καὶ σένα πότε — πότε κανένα μεζέ!

Ὁ Γιώργος ὁργανώνει τὴν ὁμάδα του. Κανονίζει θάρ-

διες. Κάθε ένα μέλος της ομάδος θα φρουρή για δυό ώρες, ανεβασμένο σε έναν ύψηλο θράχο, που θρίσκεται σχεδόν μικρή απόσταση από την καλύβα. Από το θράχο αυτό, διακρίνεται όλη η περιοχή γύρω, σε απόσταση πολλών χιλιομέτρων. Έτσι αν πλησιάσει κανείς, δε θα περάσει απαρατήρητος.

Πραγματικά, κατά το μεσημέρι, ο Διαβολάκος που είναι ανεβασμένος στο θράχον φωνάζει:

— Γιώργο! Τρέχα!

Το Παιδί - Φάντασμα που είναι όπως και οι φίλοι του ντυμένο με βαρεία γούνινα ρούχα για να προστατεύεται από το κρύο, ανεβαίνει τρέχοντας στο θράχον.

— Κύτταξε, λέει ο Διαβολάκος.

Μακριά, προς τη μεριά του κάμπου, ο Γιώργος διακρίνει κάτι σκούρο να κινείται. Βγάζει τα κυάλια του τα στρέφει προς τα εκεί και βλέπει ότι πρόκειται για ένα έλκηθρο με σκυλιά. "Έχει δύο επιβάτες των οποίων τα χαρακτηριστικά δεν μπορεί να διακρίνει ο Γιώργος. Το έλκηθρο κατευθύνεται προς τα βουνά, προς μια χαράδρα που θρίσκεται σε απόσταση δύο χιλιομέτρων από την καλύβα των παιδιών.

Ο Γιώργος κατεβαίνει γοργά από το θράχον και βάζει στα πόδια ένα ζευγάρι σκί. Είναι αποφασισμένος

να ακολουθήσει πάνω στο χιόνι τα ίχνη του έλκηθρου με προφυλάξεις και να ανακαλύψει ποιοί είναι οι άνθρωποι αυτοί και γιατί ταξιδεύουν στην περιοχή του Λύκου των Ουραλίων όπου κανένας φιλήσυχος άνθρωπος δεν τολμά να ταξιδέψει.

Ξεκινάει ανάλαφρα σκίζοντας το χιόνι με τα σκί. Δεν είναι άσσος στο σπορ αυτό, τα καταφέρνει όμως πολύ καλά. Δέ δυσκολεύεται να βρή τα ίχνη του έλκηθρου και τα ακολουθεί με κάποια δυσκολία γιατί το έδαφος είναι άνηφορικό. Κάπου μπροστά του, ανάμεσα στα δέντρα που σκεπάζουν την πλαγιά του βουνού ακούει κάθε τόσο γαβγίσματα. Είναι τα σκυλιά του έλκηθρου που φαίνεται δεν είναι πολύ μακριά.

Ξαφνικά, σταματάει και πέφτει μπρούμυτα πάνω στο χιόνι πίσω από τον κορμό ενός δέντρου. Σε μικρή απόσταση από αυτόν μέσα σε μια χαράδρα, το έλκηθρο έχει σταματήσει. Οι δύο επιβάτες του έχουν κατεβή και κάνουν βόλτες χοροπηδώντας πάνω στο χιόνι για να ζεσταθούν.

— Έλπίζω να μην άργηση! λέει ο ένας από αυτούς.

— Το έλπίζω και εγώ! απαντάει ο άλλος. Θα είναι πολύ άσχημο να περιμένου-

Μιά τρομερή γροθιά και ο Γιώργος πέφτει άναίσθητος!

με πολὺ στὴν ἐρήμιᾳ αὐτῇ
μὲ τὸ κρῦο αὐτό!

Ὁ Γιώργος σφίγγει τὰ δόν-
τια του γιὰ νὰ συγκρατή-
σῃ μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως.
Τὰ μάτια του λάμπουν. Εἶ-
ναι δυνατόν νὰ ἔχη κιόλας
στὰ χέρια του ἓνα ἴχνος αὐ-
τοῦ ποῦ ψάχνει νὰ βρῇ; Γι-
αὐτὶ εἰ ἄνθρωποι αὐτοὶ μίλη-
σαν μεταξύ τους στὴ...
γερμανικὴ γλῶσσα! Γερμα-
νοὶ καὶ μάλιστα τόσο θαθεῖα
μέσα στὴ Ρωσία, στὴν περιο-
χὴ τῶν Οὐραλίων. Αὐτὸ λέει
πολλὰ πράγματα... Ἴσως οἱ
ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν ἔρθει
ἐδῶ γιὰ νὰ συναντήσουν τὸν
ἴδιο τὸ Λύκο τῶν Οὐραλίων!

Οἱ σκέψεις τοῦ Παιδιοῦ -
Φάντασμα ἐπιβεβαιώνονται
ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἀνθρώ-
πους αὐτοὺς.

— Ἐχῶ θαρεθῇ πιὰ λέει
ὁ-πρώτος. Τόσους μῆνες μα-
κριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα μας
μακριὰ ἀπὸ κάθε πολιτισμέ-
νο μέρος στὴν ἄγρια αὐτὴ
χώρα, μὲ συντροφιά πούς
λύκους καὶ τίς ἀρκοῦδες!

— Δὲν μπορούμε νὰ κάνου-
με ὅλοιὸς λέει ὁ ἄλλος.
Πρόπει νὰ θροῦμε αὐτὸ ποῦ
θέλουμε πρὶν φύγουμε! Καὶ
πρέπει νὰ ἀφήσουμε πίσω
μας μιὰ καλὴ ὀργάνωσι-
σμοποιτάξ, ὥστε, ὅταν προε-
λάσουν τὰ στρατεύματά μας
νὰ θροῦν ἀμέσως βοήθεια.
Ἡ ὀργάνωσις τοῦ Λύκου πρέ-
πει νὰ γίνῃ μεγαλύτερη καὶ
ισχυρότερη... Ἀ! Νάτος!

Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς χαρά-
δρας ἓνας ἄνθρωπος προ-
βάλλει γλιστρώντας πάνω
στὸ χιόνι μὲ σκί. Εἶναι ἓνας

ἀληθινὸς γίγαντας μὲ ἄ-
γριο πρόσωπο καὶ μάτια ποῦ
θγάζουν σπίθες. Στοιματᾷ
σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τοὺς
δύο ἄλλους καὶ λέει στὴ ρω-
σικὴ γλῶσσα μὲ φωνὴ ποῦ
ἀντηχεῖ σὰν νὰ θγαίνῃ ἀπὸ
μεγάφωνο:

— Λοιπὸν; Ἐχετε νέα; Τί
γίνεται στὸ Ναρόντνυ; Βρῆ-
κατε αὐτὸ ποῦ θέλετε;

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο ἐπι-
βάτες τοῦ ἐλκίθρου κουνά-
ει ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ὁχι! Δὲν μπορέσαμε νὰ
θροῦμε ἀκόμη τίποτε. Εἴμα-
στε βέβαιοι ὅτι στὸ μέρος
ὅπου συνελήφθη ὁ Πράκτωρ
Σάμ δὲν ὑπάρχουν τὰ ἔγ-
γραφα ποῦ εἶχε μαζί του.
Τὰ ἔχει κρύψει κάποιος ἄλ-
λου. Δὲν μπορέσεις νὰ τὸν
κάνης νὰ μιλήσῃ Λύκε τῶν
Οὐραλίων;

Ὁ γίγαντας ἀφήνει ἓνα
γρύλισμα ποῦ σημαίνει «ὄ-
χι». Ὁ ἄλλος συνεχίζει:

— Θέλουμε νὰ σοῦ ζητή-
σουμε κάτι, Λύκε. Νὰ μᾶς
δώσης τὸν Πράκτωρα Σάμ.
Ἴσως ἐμεῖς τὸν κάνουμε νὰ
μιλήσῃ. Τί λές;

— Δὲν ξέρω τί μὲ ἐμποδί-
ζει καὶ δὲ σοῦ σπάζω τὰ
μουτρα! δηλώνει ὁ γίγαν-
τας ἐνῶ τὸ πρόσωπό του γί-
νεται κατακόκκινο ἀπὸ θυ-
μὸ. Ἐχεις μεγάλο θράσος
Γερμανέ. Ξεχνᾷς σὲ ποιὸν
μιλάς; Πῶς τολμᾷς νὰ ἰσχυ-
ρίξῃς ὅτι θὰ κάνης νὰ μι-
λήσῃ ἓνας ἄνθρωπος ποῦ δὲ
μιλήσῃ κάτω ἀπὸ τὰ χέρια
τοῦ Λύκου;

Ἀκούγοντας τὰ προσβλη-
τικὰ αὐτὰ λόγια ὁ Γερμανὸς

πάει νά φέρη τὸ χέρι στὸ πιστόλι ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὴ ζώνη του. Μὰ ὁ σύντροφός του τὴν σπασιάει καὶ λέει στὸ Λύκο:

— “Ἀς τὰ ἀφήσουμε αὐτὰ τώρα! Ἐχουμε ἄλλα πιὸ σοβαρὰ πράγματα νὰ κουβεντιάσουμε. Τὰ ὅπλα ποὺ περιμένεις θὰ φτάσουν σὲ λίγο. Πρέπει ὅμως στὸ μεταξύ νὰ ἔχης συγκεντρώσει τοὺς ἄντρες ποὺ θὰ ὀπλιστοῦν μ’ αὐτά. Πόσα μέλη ἔχει αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ ομάδα σου, Λύκο;

— Πενήντα περίπου.

— Πρέπει νὰ γίνουν πεντάκοσια σὲ δύο ἐβδομάδες τὸ πολὺ! Ὅταν τὰ στρατεύματά μας προελάσουν πρὸς τὴ περιοχὴ αὐτὴ πρέπει νὰ ὑπάρχη μιὰ δύναμις ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ νὰ χιτυπήσῃ τοὺς Ρώσους ἀπὸ πίσω.

— Θὰ ἔχουν γίνει χίλιοι!, δηλώνει ὁ Λύκος. Ἀρκεῖ νὰ ἔχω τὰ ἀπαραίτητα ὅπλα.

— Θὰ πάρης ὅπλα καὶ ἐφόδια γιὰ πεντακόσιους ἄντρες σὲ λίγες μέρες, ἀπαντᾷ ὁ Γερμανός. Θὰ σοῦ τὰ ρίξῃ ἕνα αεροπλάνο. Ὅσο γιὰ μᾶς ξέρεις ποῦ θὰ μᾶς βρῇς στὸ Νορόντνυ, ἂν μᾶς χρειαστῇς. Ἀλλωστε ἔχεις καὶ τὸν ἀσύρματο. Γειά σου, Λύκο!

— Γειά σας! Ἄν καταφέρω στὸ μεταξύ νὰ κάνω τὸν Πράκτορα Σάμ νὰ μιλήσῃ θὰ σᾶς εἰδοποιήσω ἀμέσως!

Τὰ ἴχνη ποὺ χάνονται

ΓΥΡΙΖΕΙ καὶ ἀρ-
χίζει νὰ ἀπομα-
κρύνεται πρὸς τὸ βάθος τῆς
χιονισμένης χαράδρας Πρίν
χαθῇ, γυρίζει καὶ φωνάζει:
— Μὴν ἐπιστρέψετε στὸ
Ναρόντνυ ἀπὸ τὸν ἴδιο δρό-
μο, ἔτσι; Πάντα ὅταν ταξι-
θεύῃ κανεὶς σὲ χιονισμένα
μέρη πρέπει νὰ μὴν ἀκολου-
θῇ τὸν ἴδιο δρόμο, ἂν θέλῃ
νὰ ἀποφύγῃ τὴν παρακολού-
θησι.

Καὶ χάνεται. Ὁ Γιώργος
χαμογελάει. Οἱ δύο Γερμα-
νοὶ δὲ θὰ γυρίσουν ἀπὸ τὸν
ἴδιο δρόμο Ἐπομένως αὐτὸ
ποὺ φοβόταν μήπως δηλαδὴ
ἀνακαλύψουν ὅτι κάποιος
τοὺς εἶχε παρακολουθήσει,
δὲ θὰ συνέβαινε. Τοὺς ἀφη-
σε νὰ ἀπομακρυνθοῦν πρὸς
τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι καὶ
ἐπειτα χάνεται καὶ αὐτὸς
μέσα στὴ χαράδρα ὅπου εἶ-
χε δῇ τὸν Λύκο νὰ χάνεται.

Εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ ἀ-
κολουθήσῃ τὰ ἴχνη, ποὺ ἔ-
χουν ἀφήσει πάνω στὸ χιόνι
τὰ σκί τοῦ ἀλλοῦ. Γιὰ λίγη

ώρα προχωρεί έτσι μέσα εις τὴ χαράδρα, ἔχοντας ταυτόχρονα ὅλες τὶς αἰσθήσεις του σὲ ἐπιφυλακὴ, γιατί δὲν ξέρει τί θὰ συναντήσῃ σὲ κάθε στροφή τῆς χαράδρας ποὺ χώνεται βαθειά μέσα εἰς τὰ σπλάχνα τοῦ βουνοῦ.

Ξαφνικά, σταματᾷ καὶ τὰ μάτια τοῦ ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ ἐκπληξι. Τὰ ἴχνη παύουν νὰ φαίνονται πᾶνω στὸ χιόνι. Σπαιματοῦν ξαφνικά καὶ χάνονται ὡς ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὰ ἄφησε νὰ εἶχε μεταβληθῇ σὲ ἀέρα ἢ νὰ εἶχε πετάξῃ ψηλά!

Στὸ μέρος αὐτό, ἡ χαράδρα ἔχει κατακάρυφους πέτρινους τοίχους ὅπου τὸ χιόνι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σταθῇ. Οἱ τοῖχοι αὐτοὶ εἶναι τόσο λεῖοι ὥστε εἶναι ἀπίθανο νὰ σκαρφώλῃσῃ σ' αὐτοὺς ὁ γιγαντιόσωμος Λύκος. Τί ἐγίνε λοιπόν; Πῶς ἐξαφανίστηκε;

Καθὼς στέκεται ἐκεῖ στριφογυρίζοντας τὸ αἰνίγμα αὐτὸ στὴ σκέψι του, ἕνας θόρυβος τὸν κάνει νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του. Τὸ πρόσωπό του γίνεται νεκρικά χλωμὸ καὶ τὰ χαρακτηριστικά του συσπώνται. Μιὰ χιονοστιβάδα ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ νὰ θάψῃ καὶ νὰ συντρίψῃ δέκα ἀνθρώπους μαζὶ κατρακυλάει μὲ πάταγο ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς χαράδρας καὶ ταξιδεύει τώρα στὸ κενό, πέφτοντας ἀλόῳσα πρὸς τὸ παιδί ποὺ στέκεται κάτω.

Ἡ ἐκπληξὶς τοῦ εἶναι τό-

σο μεγάλη ὥστε γιὰ μιὰ δυὸ στιγμὲς μένει ἀκίνητος ἐνῷ ὁ θάνατος πλησιάζει μὲ ταχύτητα ἀσύλληπτη. Τὴν τελευταία μόνο στιγμὴ, ὅταν πιά εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ χιονοστιβάδα θὰ μεταβῇ σὲ πολὺ τὸ παιδί, ὁ Γιώργος πηδάει πρὸς τὰ πλάγια καὶ ἀφήνει τὸ κορμί του νὰ κυλίστῃ πᾶνω στὸ χιόνι σὺν κατηφορίᾳ.

Ἦταν καιρὸς! Ἐνα δευτερολέπτα ἀργότερα μὲ ἕνα τρομακτικὸ γδοῦπο ὁ ὄγκος τοῦ χιονιοῦ προσγειώνεται στὸ βάθος τῆς χαράδρας, σὺν σημεῖο ὅπου στεκόταν ὁ Γιώργος μιὰ στιγμὴ νωρίτερα!

Πεσιμένος πᾶντα χάμω ὁ Γιώργος σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζει ψηλὰ πρὸς τὰ χεῖλη τῆς χαράδρας ἀπὸ ὅπου εἶχε πέσει ἡ χιονοστιβάδα. Δὲ βλέπει κανένα. Σίγουρα, ἦταν ἕνα τυχαῖο γεγονός ποῦ...

Τὰ μάτια τοῦ λάμπουν. Μήπως... μήπως μιὰ τέτοια χιονοστιβάδα πλάκωσε τὸν Λύκο τῶν Οὐραλίων; Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ ἐξήγησις τῆς μυστηριώδους ἐξαφανίσεως τῶν ἰχνῶν ἀπὸ τὰ σκέ!

Σηκώνεται τρέχει σὺν μέρῳ ὅπου τελειώνουν τὰ ἴχνη τοῦ Λύκου. Λίγο πρὸ πέρα ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἔπεσε ἡ χιονοστιβάδα, καὶ ἐξετάζει τὸ ἔδαφος μὲ προσοχή.

Ὅχι! Καίμιὰ χιονοστιβάδα δὲν ἔχει πέσει ἐκεῖ. Τὸ χιόνι εἶναι ἀφράτο καὶ λεῖο

έντελως παρθένο! Κυττάζει πάλι πρὸς τὰ χεῖλη τῆς χαράδρας. Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ ἀνέβαινε ἐκεῖ ἐπάνω γιὰ νὰ θεβαιωθῇ ἂν τὸ χιόνι ἔπese μόνο του ἢ τὸ ἔσπρωξε κάποιος. Δὲν ὑπάρχει ὅμως κανένας τρόπος νὰ γίνῃ αὐτό. Ὁ τοῖχος τῆς χαράδρας ἐξαικολουθεῖ νὰ εἶναι κατακορυφὸς ὡς ὅπου φτάνει τὸ μάτι του. Ἀποφασίζει νὰ γυρίσῃ πίσω κάνοντας ἕνα μεγάλο κύκλο ἔξω ἀπὸ τὴ χαράδρα. Μά, κατὰ διαβολικὴ σύμπτωσι ἀπὸ πονηρὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἀνεβῇ στὸ μέρος αὐτό. Εἶναι ἕνα εἶδος πλατῆματος, ποὺ εἶναι ζωσμένο ἀπὸ παντοῦ σχεδὸν ἀπὸ κατακόρυφους γκριεμούς. Δὲ χωρεῖ καμμιά ἀμφιβολία ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐκεῖ πάνω καὶ ὅτι ἡ χιονοστιβάδα ἔπese μόνῃ της χωρὶς νὰ τὴν σπρώξῃ ἀνθρώπινο χέρι.

Ὁ Λύκος ὅμως; Πῶς χάθηκε ἔτσι ἀνεξήγητα ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ποὺ κινεῖται σὲ χιμαλῶτο τὸν Πράκτορα Σάμι;

Μὲ τὸ μυαλὸ σαστισμένο ἀπὸ τὸ μυστήριο αὐτὸ ὁ Γιῶργος γυρίζει στὴν καλύβα του, κάνοντας ἐπὶ τῆς ἑνὸς μεγάλο κύκλο γιὰ νὰ κἀνῃ νὰ χάσουν τὰ ἴχνη του οἱ ἄνθρωποι ποὺ τυχὸν τὸν παρακολουθοῦν. Βέβαια δὲν ἀντὶ λαμβάνεται κανένα μὰ πρὲπει πάντα νὰ παίρνῃ κανεὶς τὰ μέτρα του.

Μαζεῦει ἀμέσως γύρω

τοὺς φίλους του καὶ λέει:

— Εἶχα μιὰ ἀνέλπισι τὴν τύχη σήμερα, παιδιὰ, καὶ μιὰ τρομερὴ ἀτυχία. Εἶδα τὸν Λύκο τῶν Οὐραλίων!

Φωνὲς ἐκπλήξεως ἀκούγονται γύρω του. Ὁ Γιῶργος τοὺς ἐξηγεῖ τὴν περιπέτειά του καὶ προσθέτει τελειώνοντας:

— “Ἐνα μόνο σίγουρο στοιχεῖο ἔχουμε στὰ χεῖριά μας. Τὸ γεγονὸς ὅτι στὸ Ναρόντω μιὰ μικρὴ πόλι πέντε χιλιάμετρα ἀπὸ ἐδῶ, θρῖσκεται τὸ ἀρχηγεῖο τῶν Γερμανῶν προκτόρων ποὺ συνεργάζεται μὲ τὸν Λύκο. Πρὸς τὰ ἐκεῖ πρὲπει νὰ στρέψουμε τὴν προσοχή μας. Ὁ Σπίθας μὲ τὸ Διαβολάκο θὰ φύγουν ἀμέσως γιὰ ἐκεῖ μὲ τὰ σκί τους. Θὰ κάνουν μιὰ θάλαττα στὴν πόλι γιὰ νὰ κατατοπιστοῦν καὶ θὰ γυρίσουν πάλι ἐδῶ. Αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ κάνω κυρίως εἶναι νὰ τραβήξουμε τὴν προσοχὴ τῶν Γερμανῶν προκτόρων σὲ μᾶς καὶ στὴν καλύβα μας. Ἴσως ἔτσι κάνουν καμμιά ἀδέξια κίνησι καὶ μᾶς δώσουν μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν εὐκαιρία νὰ τοὺς ἀνακαλύψουμε. Δρόμο, παιδιὰ!

Τὰ δύο παιδιὰ ξεκινοῦν. Ἡ Κατερίνα γυρίζει καὶ λέει στὸ Γιῶργο:

— Μὰ εἶναι σωστό, Γιῶργο νὰ τοὺς στείλῃς μόνους στὸ Ναρόντω;

Ὁ Γιῶργος χαμογελάει.

— Καὶ ποὶς εἶπε ὅτι θὰ εἶναι μόνοι; Νῆκο! Ἐτοίμα-

σε τὸ ἔλκηθρο! Θὰ πᾶμε κι' ἐμεῖς στὸ Ναρόντυ. "Ἔσται-
λα τὸ Σπίθα καὶ τὸ Διαβολ-
λάκο μπροστά ἐπίτηδες γιὰ
νὰ στήσω ἓνα εἶδος παγί-
δας. Θὰ τραβήξουν ἀσφα-
λῶς τὴν προσοχή οἱ δυό τους
ὁ Σπίθας ἰδιαίτερα μὲ τὴν ἀ-
πληστία του καὶ ἴσως οἱ Γερ-
μανοὶ πράκτορες θελήσουν
νὰ μάθουν ποιοὶ εἶναι καὶ ἀ-
πὸ ποῦ ἦρθαν. Καὶ ἐγὼ μὲ
τὸ Νίκο θὰ θροῦμε τὴν εὐ-
καιρία νὰ πάρουμε ἀπὸ πί-
σω τοὺς Γερμανοὺς. . . .

— Κι' ἐγώ; ρωτᾷ ἡ Κα-
τερίνα.

— Ἐσὺ θὰ μείνης ἐδῶ. Θὰ
ἀμπαρώσης ἀπὸ μέσα πόρ-
τες καὶ παράθυρα κα', ἀν
περάσουν πολλὰς ὥρες χω-
ρὶς νὰ γυρίσουμε, θὰ σιιδε-
θῇς μὲ τὸν ἀσύρματο μὲ τὸ
ἀρχηγεῖο τῆς ρωσικῆς ἀντι-
κοιτοκοπέας καὶ θὰ τοὺς
πῇς τί ἔχει συμβῇ. . . .

Στὸ ρωσικὸ χάνι

Τὸ ἔλκηθρο τοῦ
Γιώργου φτάνει
πρὸ Σπίθα καὶ τὸ Διαβολά-
κο ὅταν αὐτοὶ πλησιάζουν
πιά στὸ Ναρόντυ. Ἀφήνουν

τὸ ἔλκηθρο στὴν εἴσοδο τῆς
πόλεως καὶ συνεχίζουν τὸ
δρόμο τους μὲ τὰ πόδια πα-
ρακολουθώντας ἀπὸ μακριὰ
τὸ Σπίθα καὶ τὸ Διαβολάκο
ποὺ ἔχουν ἐπίσης ἀφήσει τὰ
σκί τους σὲ ἓνα μικρὸ καφε-
νεῖο στὴν ἀρχὴ τῆς πόλεως.

Εἶναι μιὰ μικρὴ πόλις μὲ
ἀνατολίτικη ὄψη, ἄθλιους
δρόμους καὶ πολὺ παλιά σπί-
τια. Στους δρόμους κυκλο-
φοροῦν κάθε φυλῆς ἄνθρω-
ποι. Ρῶσοι ξανθοὶ καὶ ψηλοὶ
τάπαροι μὲ λοξὰ μάτια
Μαγγάλοι κίτρινοι, μελαψοὶ
Μουσουλμάνοι ἀπὸ τίς νότι-
ες Δημοκρατίες τῆς Ἀσίας.
Ὁ Σπίθας, καθὼς βαδίζει
ἀρχίζει ξαφνικὰ νὰ ἀνιγο-
κλείνῃ τὰ ρουθούνια του.

— Μανούλα μου! θογγά-
ει. Κάπου μαγειρεύουν φα-
γητά! "Εἶλα Διαβολάκο!

Ὁ Διαβολάκος ποὺ ξέρει
ὅτι τίποτε στὸν κόσμον δὲν
μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τώ-
ρα τὸ Σπίθα, τὸν ἀκολου-
θεῖ θιαστικὰ καθὼς τὸ ἀχόρ-
ταγο παιδί στρίβει σὲ μιὰ
γωνιά καὶ ὀρμίζει μέσα σ'
ἓνα μεγάλον χάνι. Τὸ χάνι
εἶναι γεμάτον κόσμον ποὺ
τρῶει, πίνει καὶ κουβεντιά-
ζει. Στὸ μεγάλον τζάκι κρέ-
μιεται μιὰ τεράστια χύτρα
ὅπου θράζουν μεγάλα κομ-
μάτια κρέατος καὶ λαμβιοῦ
μαζὶ μὲ φασέλια καὶ κόκκι-
νες πιπεριές.

— Μανούλα μου! κάνει
πάλι ὁ Σπίθας.

Καὶ λέει σ' ἓναν ἄντρα μὲ
μακριὰ γυριστὰ μουστάκια

πού άνακατεύει πò φαγητό:
— Βάλε μου φαγητό! Γρήγορα! Πεθαίνω από την πείνα!

‘Ο άλλος τόν κυττάζει χαζά. Δέν καταλαβαίνει την έλληνική γλώσσα. ‘Ο Σπίθας τού δίνει νά καταλάβη μέ νεύματα και θγάζει μερικά νομίσματα. ‘Ο άλλος κουνάει τò κεφάλι του γεμίζοντας ένα πολύ βαθύ πιάτο σάν λεκάνη μέ κρέατα και σούπα και τò θάζει μπουστά στο Σπίθα. ‘Ο Διαβολάκος προτιμάει νά σταθί πò πέρα σ’ ένα μισοσκότεινο μέρος για νά επιθλήπη την αίθουσα όσο θά τρώη ó Σπίθας.

Πράγματικά, σέ λίγο προσέχει ότι δύο άντρες, πού είναι ατυμένοι σάν όλους τούς άλλους μέ γουναρικά, αλλά πού τὰ πρόσωπά τους έχουν κάτι τò ιδιαίτερο πού ó Διαβολάκος δέν μπορεί νά καθορίση κυττάζουν διαπεραστικά τò Σπίθα κουβεντιάζοντας παράξενα μεταξύ τους. ‘Από την έκφρασί τους ó Διαβολάκος καταλαβαίνει ότι ó Σπίθας τούς ενδιαφέρει πολύ. Ποιεί είναι οί άνθρωποι αυτοί και γιατί ó Σπίθας τράθηξε την προσοχή τους;

* * *

“Εξω, μέσα στο σκοτάδι τού βραδιού πού πέφτει γοργά, ó Γιώργος και ó Νίκος περιμένουν κρυμμένοι μέσα στο κοίλωμα μιάς πόρτας.

“Εχουν δη τò Σπίθα νά

μπαινή μέσα σιò χάνι και καταλαβαίνουν ότι θά περιμένουν πολύ ώσπου νά αποφασίση τò άδισόκοπα πεινασμένο παιδί νά θγή. Τέλος βλέπουν τò Σπίθα νά θγαίνη, τρίβοντας μέ ικανοποίηση την κοιλιά του. ‘Αμέσως ó Γιώργος καταλαβαίνει ότι κάτι συμβαίνει γιατί βλέπει τò Διαβολάκο νά μñν πηγαιñη δίπλα στο Σπίθα όσαν θγαίñη και αυτός από τò χάνι, αλλά νά θαδίξη λίγο πò πίσω σάν νά μñν είναι φίλος του.

Καθώς ó Σπίθας απομακρύνεται μέ άργό βήμα δύο άντρες θγαίνουν από τò χάνι. Μολονότι είναι σκοτεινά ó Γιώργος τούς αναγνωρίζει. Είναι οί δύο Γερμανοί μέ τò έλκηθρο, πού είχε δη νωρίτερα την ίδια μέρα νά κουβεντιάζουν μέ τόν Λύκο τών Ούραλίων!

Οί Γερμανοί ακολουθούν πò Σπίθα, ενώ ó Διαβολάκος θαδίζει σχεδόν δίπλα τους, χωρίς νά υποψιάζωνται την παρουσία του. ‘Ακούει τόν ένα νά μουνμουρίζει:

— Είσαι άπολύτως βέβαιος ότι είναι ó Σπίθας ó βοηθός τού Παιδιού — Φάντασμα;

— Ναί! Τόν έχω δη στην ‘Αθήνα, όταν ύπηρετοδσα εις τή μυστική αστυνομία εκεί. Τόν είχον πιάσει και μάγιστο τόν έδειρα εγώ για νά τόν κάνω νά μιλήση. Τελικά όμως τò Παιδί - Φάντασμα

κατώρθωσε νά τόν ἐλευθερώσῃ!

— Διάβολε! Αυτό σημαίνει ὅτι τὸ Παιδί - Φάντασμα θρίκεται ἐδῶ! Πρέπει νὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας! Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ πιάσουμε τὸ Σπίθα καὶ νὰ τὸν κάνουμε νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ μᾶς πῇ ποῦ εἶναι τὸ Παιδί - Φάντασμα! Μόλις μπῇ σὲ κανένα σκοτεινὸ καὶ ἀπόμερο δρόμο, θὰ ριχτοῦμε ἐπάνω του καὶ θὰ τὸν αἰχμαλωτίσουμε. . . .

Γιὰ ἓνα διάστημα, ὁ Σπίθας συνεχίζει τὸ δρόμο του χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε. Εἶναι εὐτυχισμένος. Τὸ στομάχι του εἶναι γεμάτο ἀπὸ κρέατα, φασόλια καὶ κόκκινες καυτές πιπεριές καὶ ὁ Σπίθας νοιώθει μιὰ ζεστασιά νὰ ἀπλώνεται σ' ὅλο του τὸ κορμί. Βαδίζει πρὸς τὴν ἐξοδο τῆς πόλεως, ὅπου τοῦ εἶχε πῇ ὁ Διαβολάκος. «Πήγαινε καὶ θὰ σὲ συναντήσω ἐκεῖ, τοῦ εἶχε πῇ. "Ἐχω μιὰ δουλειὰ νὰ κάνω προηγουμένως. . . ».

Σφυρίζοντας σιγανὰ ἀπὸ ἱκανοποίησι, τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί στρίβει σ' ἓνα ἀπόμερο δρόμο. Κάνει λίγα βήματα καὶ ξαφνικὰ νοιώθει δυνατὰ χέρια νὰ τὸν ἀρπάζουν καὶ νὰ τὸν κρατοῦν ἀκίνητο. Μιὰ φωτὴ λέει στὴ γεριμανικὴ γλῶσσα:

— Μεῖνε ἥσυχος καὶ μὴ θγάλης λέξι ἀπὸ τὸ στόμα σου, ἀλλοιῶς χάθηκες!

Καὶ ἡ κἀννη ἐνὸς πισπο-

λιοῦ καρφώνεται στὴν πλάτη του. Ὁ Σπίθας κυττάζει πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του καὶ ξαρώνει τὰ φρύδια του! Τί θέλετε ἀπὸ μένα;

— Προχώρει ἥσυχα! Θὰ πᾶμε νὰ κάνουμε μιὰ μικρὴ ἐπίσκεψι! "Αν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου, κάνε ὅπως σοῦ λέμε!

Λίγο πιο πέρα, ὁ Διαβολάκος ἐτοιμάζεται νὰ ἐπέμβῃ. Χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέπη του, μὰ ἓνα χέρι τὸν πιάνει. Εἶναι ὁ Γιώργος.

— "Ἡσυχα, Διαβολάκο! Λέει σιγανὰ τὸ Παιδί - Φάντασμα. "Αφησέ τους νὰ τὸν πιάσουν! Θὰ μᾶς ὀδηγήσουν ἐστὶ στὸ κρησφύγετό τους. . . . Μεῖνε πιο πίσω. Ἐγὼ θὰ παρακολουθῶ αὐτοὺς ὁ Νίκος ἐμένα καὶ ἐσὺ τὸ Νῆκο. "Εἰσι, θὰ ἔχουμε ἐφεδρείες σὲ περίπτωση ποῦ θὰ συμβῇ κάτι. . .

Στὸ ἄντρο τῶν κατασκόπων

Ο Ι GERMAN Ο Ι ἀπομακρύνονται κιόλας μὲ τὸ Σπίθα ἀνάμεσά τους. Προχωροῦν πρὸς τὸ κέντρο τῆς πόλεως. Ξαφνικά, ὁ Γιώργος τοὺς βλέπει νὰ παραμερίζουν καὶ νὰ κρύβονται στὸ σκοτεινὸ κοίλωμα μιᾶς πόρτας. Μιὰ ρωσικὴ περίπολος ἐρχεται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρά. Κάνει νεύμα στοὺς φίλους τοῦ νὰ τὸν μιμηθοῦν καὶ κρύβεται

και αυτός. Οι Ρῶσοι περνοῦν χωρίς νὰ ἀντιληφθοῦν τίποτε καὶ οἱ Γερμανοὶ μὲ τὸ Σπίθα καὶ, πίσω τους, τὰ Ἑλληνοπούλια συνεχίζουν τὸ δρόμό τους.

Διασχίζουν ἓνα μεγάλο μέρος τῆς πόλεως καὶ τέλος σταματοῦν μπροστὰ σὲ ἓνα παλιὸ διόροφο σπίτι, μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ὁποῖου εἶναι καθισμένος ἓνας ζητιάνος. Στὴν πραγματικότητα, ὁ ζητιάνος αὐτὸς εἶναι ἓνας φρουρὸς καὶ ὁ Γιώργος τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ ἀμέσως. Οἱ δυὸ Γερμανοὶ περνοῦν ἀπὸ μπροστὰ του, χαίρετώντας τον καὶ μπαίνουν στὸ σπίτι. Ὁ Γιώργος μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς σκεπτι-

κός. Ἐπειτα, προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ θέλει νὰ βεβαιωθῇ ἂν πραγματικά ὁ ζητιάνος εἶναι πράκτωρ τῶν Γερμανῶν πρὶν χτυπήσῃ. Ὅταν φτάνῃ μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ κάνει νὰ μπῇ, ὁ ζητιάνος ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ παλτό.

— Πού πᾶς, νεαρέ; ρωτάει μὲ ἐχθρικό τόνο στὴ φωνή.

— Θέλω τὸν κύριο Λιούμποβιτς, ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνοπούλιο.

— Ἰδὲ μένει ἐδῶ κανένας Λιούμποβιτς! ἀπαντᾷ ὁ ζητιάνος! Πήγαινε στὸ καλὸ.

— Θέλω νὰ βεβαιωθῶ, λέ-

Διεξήχθη μιὰ σύντομη ἀλλὰ σκληρὴ μάχη.

Ἀρχίζει τότε ἓνα κυνηγητὸ πάνω στὸ ἄσπρο χιόνι.

εἰ ὁ Γιώργος κάνοντας ὅτι θέλει νὰ μπῇ μέσα.

Ἕνα στιλέτο κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὸ χέρι τοῦ ζητιάνου καὶ τὰ μάτια του σπιθίζουν ἐπικίνδυνα.

— Πήγαινε στὸ καλὸ ἂν δὲ θέλῃς νὰ σὲ στείλω στὸν ἄλλο κόσμο! γρυλίζει ἄγρια.

Ὁ Γιώργος θὰ μπορούσε εὐκολα νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὸ στιλέτο καὶ νὰ τὸν θέσῃ ἐκτὸς μάχης, μολονότι μαντεύει ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ κουρέλια τοῦ ζητιάνου κρύβεται ἓνα κορμὶ γυμνασμένο. Προτιμᾷ νὰ υποχωρήσῃ ὅμως, γιατί ἀσφαλῶς ὁ φρουρὸς θὰ προλάβῃ νὰ φωνάξῃ.

— Καλὰ — καλὰ, κάνει μὲ ὕφος τρομαγμένο.

Καὶ ἀπομακρύνεται γοργὰ πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸν περιμένουν ὁ Νίκος καὶ ὁ Διαβολάκος. Ἐκεῖ λέει εἰς τὸν καλόγερο, ποῦ ἔχει ἀφήσῃ τὸ ράσο του γιὰ νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴν ἐλευθερίᾳ τῆς πατρίδας του:

— Προσευχῆσου γιὰ μένα, Νίκο! Θὰ κάνω κάτι ποῦ δὲν τὸ θέλω, ἀλλὰ πρὶν εἶναι ἀναγκαῖο! Ζήτησε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ μὲ συγχωρήσῃ!

Βγάζει ἓνα στιλέτο καὶ τὸ πιάνει ἀπὸ τὴ λεπίδα του. Ὁ Νίκος ποῦ αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι πάλι ὁ καλόγερος Ἀρτέμιος, σηκώνει τὸ

βλέμμα του πρὸς τὸ σκοτεινὸ οὐρανό.

— Κύριε, μουρμουρίζει, συγχώρησε τὸ δούλο Σου Γιώργου! Μὲ θλίψι κάνει αὐτὸ ποὺ κάνει! Καὶ δόσε Θεέ μου, ἕνα τέλος στὴν αἱματοχυσία αὐτὴ καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἀλληλοσκοτώμα! Κάνε νὰ σταματήσουν πιά οἱ πόλεμοι!

Τὸ χέρι τοῦ Γιώργου ποὺ τὸ πρόσωπό του ἔχει γίνει χλωμὸ μέσα στὸ σκοτάδι, τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ὁ ζητιάνος — πράκτωρ τῶν Γερμανῶν γέρνει στὸ πλάι ἀκουμπάει στὸν τοῖχο, καθισμένος ὅπως εἶναι, καὶ μένει ἀσάλευτος.

— Ἐμπρός! λέει ὁ Γιώργος.

Μπαίνουν μέσα καὶ οἱ τρεῖς περνώντας δίπλα στὸ νεκρὸ πράκτορα. Διασχίζουν ἕνα ἔρημο χώλ καὶ κατευθύνονται πρὸς τὸ ἐπάνω πάτωμα, ὅπου ἀκούγονται φωνές, ἀνάμεσα στίς ὁποῖες ξεχωρίζει ἡ φωνὴ τοῦ Σπίθα. Ἀνεβαίνουν τὴν παλιὰ ξεχρῶλωμένη σκάλα, μπαίνουν σ' ἕνα διάδρομο καὶ σταματοῦν μπροστὰ σὲ μιὰ μισάνοιχτη πόρτα. Μέσα σὲ ἕνα μεγάλο δωμάτιο, φτωχικὰ ἐπιπλωμένο, ὁ Σπίθας εἶναι δεμένος σ' ἕνα κρεβάτι. Οἱ δυὸ Γερμανοὶ ποὺ τὸν αἰχμαλώτισαν εἶναι σκυμμένοι ἐπάνω του καὶ τὸν χτυποῦν. Πὶο πέρα, ἕνας τρίτος εἶναι καθισμένος

μπροστὰ σὲ μιὰ συσκευὴ ἀσυρμάτου καὶ προσπαθεῖ νὰ συνδεθῇ μὲ κάποιον.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς χτυπάει μὲ τίς γροθιές του τὸ Σπίθα στὸ στομάχι καὶ μουγγρίζει:

— Ποῦ εἶναι τὸ Παιδί — Φάντασμα; Ἔ; Ποῦ εἶναι;

— Μανούλα μου! θογγάει ὁ Σπίθας. Θὰ μὲ κάνη νὰ χωνέψω τὸ τέρας! Θὰ μὲ κάνη νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πεῖνα! Μανούλα μου!

— Παῦ εἶναι τὸ Παιδί — Φάντ....

Μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴν πόρτα λέει ξερά:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ παρυσιαστώ; Καὶ κυρίως μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς πῶ ὅτι ἡ παραμικρὴ κίνησίς σας θὰ σημάνη τὸ θάνατός σας;

Οἱ τρεῖς Γερμανοὶ γυρίζουν πρὸς τὴν πόρτα καὶ ἀντικρύζουν ἕνα νέο ἄντρα, τὸν Νίκο ποὺ κρατᾷ ἕνα αὐτόματο, ἕνα παιδί, τὸ Γιώργο ποὺ κρατᾷ ἕνα πιστόλι καὶ ἕνα ἀκόμη πὶο μικρὸ παιδί, τὸ Διαβολάκο ποὺ κρατᾷ ἐπίσης ἕνα πιστόλι!

Ὁ Γιώργος συνεχίζει:

— Εἶμαι τὸ Παιδί - Φάντασμα! Δοῦλος σας! Σηκώστε τώρα τὰ χέρια σας ὅσο πὶο ψηλὰ μπορεῖτε! Διαβολάκο! Ἀφόπλισε τοὺς κυρίους ποὺ εἶναι τόσο εὐγενικοί!

Ἐνῶ ὁ Διαβολάκος τοὺς ἀφοπλίζει ὁ Σπίθας θογγά-

ει από τὸ κρεβάτι:

— Εἶδες τί μου κάνανε, Γιῶργο; Χώνεψα καὶ τώρα εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ γυρίσω στὸ χῶνι γιὰ νὰ ρίξω μερικὲς μπουκιές στὸ καπνισμένο τὸ στομάχι μου!

Ὁ Γιῶργος δὲν τοῦ δίνει σημασία.

— Κολλήστε τὰ πρόσωπά σας στὸν τοῖχο, διατάζει καὶ ἐνῶστε τὰ χέρια σας στὴν πλάτη σας! Γρήγορα! Δέστε τους, Νίκο!

Τέλος, ὅταν οἱ Γερμανοὶ ἔχουν δεθῇ καὶ ὁ Νίκος τοὺς ἔχει καθίσει χάμω, ὁ Γιῶργος ἀποφασίζει νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ Σπύθα, πού διαμαρτύρεται ζωηρά. Ἐκείνη τὴ στιγμή μέσα ἀπὸ τὸν ἀσύρματο, μιὰ φωνὴ λέει:

«Ἐμπρός! Ἐδῶ Λύκος! Μὲ ἀκούτε; Ἐδῶ Λύκος!»

Ὁ Γιῶργος σκύβει στὸν ἀσυρματιστὴ:

— Ἀπάντησέ του! λέει. Σεῦ ὑπόσχαιμαι νὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωὴ ἂν τοῦ ἀπαντήσης καὶ τοῦ πῆς αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ ἐγώ! Θά...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του. Ὁ ἀσυρματιστὴς φωνάζει μ' ὀλὴ του τὴ δύναμη:

«Μᾶς πιάσανε, Λύκο! Μᾶς πιάσανε! Τὸ Παιδί - Φάντασμα εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμή ἐδῶ μέσα καί...».

Μιὰ γραθιὰ τοῦ Γιῶργου, ρίχνει τὸ Γερμανὸ ἀνάσθητο. Μὰ τότεδὲν ἔχει γίνῃ. Ἡ φωνὴ ἀπὸ τὸν ἀσύρματο λέει:

«Παιδί - Φάντασμα μὲ ἀκούς;»

Ὁ Γιῶργος πλησιάζει καὶ κάθεται μπροστὰ στὴ συσκευή:

«Σὲ ἀκούω, Λύκε! Εἶσαι τυχερός! Ἄν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δεχόταν νὰ συνεργαστῇ μαζί μου, θὰ τὴν εἶχες πολὺ ἀσχημαί!»

Ἐνα σαρκαστικὸ γέλιο εἶναι ἡ ἀπάντησι.

«Παιδί - Φάντασμα, ἔχω ἀκουστὰ γιὰ σένα καὶ πάντα ἤθελα νὰ εἶχα μιὰ μέρα ἕνα τόσο γερὸ ἀντίπαλο!

Ἄκουσε λοιπόν! Καὶ νὰ δεχόταν νὰ συνεργαστῇ μαζί σου καὶ νὰ δεχτοῦν οἱ ἄλλοι νὰ δευλεύουν μαζί σου δὲ θὰ κᾶνης πάλι τίποτε! Κανένας τοὺς δὲν ξέρει πού βρίσκεται τὸ κρησφύγετο τοῦ Λύκου! Καὶ κανέναν δὲν μπορεῖ νὰ τὸ βρῇ! Ὅσο γιὰ σένα, θὰ τὰ ποῦμε πολὺ σύντομα! Τὸ χέρι τοῦ Λύκου φτάνει κιόλας πολὺ μακριά! Ἴσως μάλιστα αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ χέρι μου νὰ ἔχη ἀρχίσει κιόλας τὴ δράσι σου! Μιὰ ἐκπληξίς σέ περιμένει ὅταν γυρίσης πίσω στὴν καλύβια σου!»

Καὶ ἕνα νέο σαρκαστικὸ γέλιο ἀντηχεῖ μέσα ἀπὸ τὴ συσκευή. Τὸ αἷμα τοῦ Γιῶργου παγώνει στὶς φλέβες του. Τὶ ἐννοεῖ ὁ ἀρχισυμφορίτης; Μήπως... Ἡ σκέψι του τρέχει στὴν Κατερίνα! Μήπως ἡ ἀγαπημένη του εἶναι στὰ χέρια τοῦ Λύκου;

“Ένα αλλόκοτο μυστήριο

ΤΟ ΕΛΚΗΘΡΟ με το Γιώργο και τους τρεις φίλους του γλιστράει όλοταχώς πάνω στο χιόνι επιστρέφοντας στην καλύβα. Είναι όλοι τους γεμάτοι αγωνία για την τύχη της Κατερίνας. Πριν φύγουν από την πόλη παρέδωσαν τους Γερμανούς κατασκόπους στα χέρια του διοικητού της αστυνομίας στον οποίο ο Γιώργος, αφού του έδειξε τα χαρτιά που του έχουν δώσει από τη Μόσχα είπε:

— Έχετε πάντα καμμιιά πενηνταριά άντρες έτοιμους. Μπορεί να χρειαστή ή επέμβασίς σας! Πρόκειται για το Λύκο των Ούραλιων!

‘Ο αστυνόμος σιαυροκοπιέται.

— Για το Λύκο των Ούραλιων! λέει με δέος. Είναι δυνατόν να απαλλαγούμε ποτέ από τον άνθρωπο αυτό;

Βρίσκονται σέ απόστασι χιλίων μέτρων περίπου από

την καλύβα, όταν ο Διαβολάκος φωνάζει δείχνοντας:

— Κυττάξτε!

Φωνές φρίκης έπακολουθούν. ‘Η καλύβα τους καίγεται! Φλόγες μεγάλες ύψωνονται και φωτίζουν όπαισια τη γύρω περιοχή. Στην άιταύγεια της φωτιάς, ο Γιώργος διακρίνει ένα σκοτεινό σημαδάκι να κινηται γοργά πάνω στο χιόνι. Βγάζει από την τσέπη του τα κυάλια του και τα στρέφει προς το σημαδάκι. Είναι ένα έλκηθρο! Δύο άντρες είναι επάνω του. ‘Ο Γιώργος αναγνωρ’ζει την ογκώδη σιλουέτα του ενός. Είναι ο Λύκος των Ούραλιων! Μέσα στο έλκηθρο διακρίνει κάτι σαν δέμα. Καταλαβαίνει τι είναι αυτό το δέμα. Είναι ή Κατερίνα, που ο Λύκος παίρνει μαζί του ως όμηρο!

— Παιδιά! λέει με πνεχτή φωνή. Κατεβήτε όλοι από το έλκηθρο! Πρέπει να τους κυνηγήσω! Έχουν αρπάξει την Κατερίνα και όσο πιο λίγοι είμαστε τόσο πιο γοργά θα τρέξη το έλκηθρό μας!

Οι άλλοι υπακούουν χωρίς λέξι και το έλκηθρο αναπτύσσει μεγάλη ταχύτητα και χύνεται προς την κατεύθυνσι του άλλου. ‘Ο Σπιθας, που κρατάει στα χέρια του τα σκι του, ζαρώνει τα φρύδια του.

— Κυττάξτε!, λέει. Το άλλο έλκηθρο είναι αναγκασμένο να κάνει ένα μεγάλο

κύκλο γιὰ νὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὰ βουνά! Ἐπομένως ἂν τραβήξω πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι, λίγο πὶὸ ἀνατολικά, ἴσως καταφέρω νὰ θρεθῶ μπροστά τους! Δόσε μου τὸ αὐτόματό σου, Νίκο! Ἐσεῖς οἱ δυὸ δὲν ξέρετε ἀρκετὰ καλὸ σκί γιὰ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε. Πηγαίνετε ὡς τὴν καλύβα. Ἴσως μπορέσετε νὰ περισώσετε τίποτε... τρώφω!

Καί, κρεμώντας τὸ αὐτόματο τοῦ Νίκου στὸν ὤμο του, ξεκινάει γοργά...

Τὸ κυνηγητό εἶναι τρελολό. Τὸ ἄλλο ἔλκηθρο σχίζει τὸ χιόνι γοργά, ἀλλὰ τὸ ἔλκηθρο τοῦ Γιώργου κερδίζει ὀλοένα ἑδαφος. Εὐτυχῶς ὁ Λύκος καὶ ὁ σύντροφός του δὲν ὑποψιάζονται κἂν ὅτι κάποιος τοὺς κυνηγᾷ καὶ ἔτσι ὁ Γιώργος ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ξέφρενη κούρσα, ποὺ ἔχει κάνει τὰ σκυλιὰ νὰ θγάξουν ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα τους ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ προσπάθεια, φτάνει τοὺς ἄλλους σὲ μιὰ καμπὴ τῆς πλαγιᾶς. Φτάνει κοντὰ τους καὶ τοὺς διπλωρώνει τόσο ἀποποιμα, ὥστε αὐτοὶ δὲ θρίσκουν τὸν καιρὸ νὰ προφυλαχτοῦν. Καθὼς τὰ δύο ἔλκηθρα τρέχουν ἀκόμη, τὸ Παιδί - Φάντασμα κάνει ἕνα ἀκροβατικὸ πήδημα, ρίχνεται ἀνάμεσά στοὺς δύο ἀπαγωγεῖς τῆς ἀγαπημένης του καί, μὲ τὰ ἀπλωμένα μπράτσα του, τοὺς παρασύρει μαζί του.

Κυλιοῦνται καὶ οἱ τρεῖς πάνω στὸ χιόνι, ἐνῶ τὰ ἔλκηθρα συνεχίζουν γιὰ μερικὰ ἀκόμη μέτρα τὸ δρόμο τους καὶ τελικὰ σταματοῦν. Οἱ δυὸ ἄντρες καὶ τὸ παιδί μάχονται γιὰ μερικὲς στιγμὲς μὲ λύσσα, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰ θγάλλῃ ὁ Γιώργος πέρα μὲ ἕνα κολοσσὸ σὰν τὸ Λύκο καὶ ἕνα χειρδύναμο ἄντρα σὰν τὸν σύντροφό του. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Γιώργος νοιώθει δυὸ σιδερένια χέρια νὰ τὸν ἀρπάζουν καὶ νὰ τὸν κρατοῦν ἀκίνητο. Εἶναι ὁ Λύκος! Ὁ ἀρχισιμμορῖτης τὸν κρατᾷ, ἐνῶ ὁ σύντροφός του ἀνορθώνεται. Τραβάει ἕνα μεγάλο μαχαίρι καὶ γρυλλίζει μ' ἕνα σαιτανικὸ χαμόγελο:

— Μπορεῖς νὰ ἀποχαιρέτησης τὸν κόσμο αὐτό, Παιδί - Φάντασμα!

Τὸ μαχαίρι ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει πρὸς τὸ ἀκίνητο παιδί. Δὲν προλαβαίνει νὰ χτυπήσῃ ὅμως καὶ νὰ χαρίσῃ τὸ θάνατο. Τὸ τερέτισμα ἐνὸς αὐτομάτου, ἀκούγεται ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντὰ καὶ ὁ διολοφόνος παρατάει τὸ μαχαίρι του, φέρνει τὰ χέρια του στὴν κοιλιά του καὶ σωριάζεται στὸ χιόνι!

Ἕνα βλέμμα μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του πληροφορεῖ τὸ Γιώργο ὅτι τὸ αὐτόματο ποὺ τὸν ἔσωσε ἀπὸ σίγουρο θάνατο, τὸ κρατᾷ ὁ Σπίθας, ποὺ πλησιάζει μὲ τὰ σκί του! Ἐπωφελοῦμενος ἀ-

πὸ τὴν ἔκπληξι καὶ τὸ σά-
σισμα τοῦ γίγαντος, κάνει
μιά ἀπότομη κίνησι καὶ ἐ-
λευθερώνεται. Ἡ γροθιά του
διαγράφει ἓνα γοργό ἡμικύ-
κλιο καὶ προσγειώνεται στὸ
στομάχι τοῦ Λύκου. Μὰ ὁ
ἀρχισυμμορίτης δὲ φαίνεται
νὰ κατάλαβε τίποτε ἀπὸ τὸ
χτύπημα αὐτό. Ἀπεναντίας
ἡ δική του γροθιά προσγει-
ώνεται τὴν ἐπόμενη στιγμὴ
στὸ σαγόνι τοῦ παιδιοῦ ποῦ
πέφτει ἀναίσθητο.

Ὁ Λύκος γυρίζει καὶ βλέ-
πει τὸ Σπίθα, ποῦ πλησιάζει
μὲ τὸ αὐτόματό του ἐ-
τσιμο γιὰ δρᾶσι. Καὶ τότε,
μιά στιγμὴ πρὶν τὸ δάχτυλο
τοῦ Σπίθα πιέσῃ τὴ σκαν-
δάλη γιὰ δευτέρη φορά, ὁ
Λύκος σκύβει ἀπότομα, δια-
σχίζει γοργὰ τὴν ἀπόστασι
ποῦ τὸν χωρίζει ἀπὸ τὸ ἔλ-
κηθρό του, κόβει περνώντας
μ' ἓνα μαχαίρι τὰ λουριά
τοῦ ἔλκηθρου τοῦ Γιώργου,
πηδάει δίπλα στὴ δεμένη Κα-
τερίνα καὶ ξεκινάει.

Τὸ αὐτόματο τοῦ Σπίθα
τερετίζει πάλι, μὰ ὁ φόβος
μήπως χτυπήσῃ τὴν Κατερί-
να κάνει τὸ Σπίθα νὰ σημα-
δεύῃ κάπως ψηλὰ καὶ ὁ Λύ-
κος καταφέρνει νὰ ἀπομα-
κρυνθῇ ἀνέπαφος!

— Μανούλα μου!, θογγά-
ει ὁ Σπίθας. Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς
Λύκε! Νὰ μὴ μὲ λένε Σπί-
θα ἂν δὲ σὲ δαγκώσω στὸ
αὐτί!

Τρέχει κοντὰ στὸ Γιώργο
καὶ τὸν συνεφέρει τρίβοντας

τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ χιόνι.

— Τί ἔγινε, Σπίθα! ρωτά-
ει ὁ Γιώργος καὶ πετάγεται
ὀρθος.

— Ξέφυγε! Καὶ ἔκαψε τὰ
λουριά τοῦ ἔλκηθρου! Δὲν
μπόρεσα νὰ τὸν χτυπήσω γι-
ατὶ φοβήθηκα μήπως....

Μὰ ὁ Γιώργος δὲν τὸν ἀ-
κούει. Τρέχει στὸ ἔλκηθρο
καὶ δένει βιαστικὰ τὰ λου-
ριά. Ξεκινοῦν ἀκολουθώντας
μέσα στὴ νύχτα τὰ ἔχνη τοῦ
ἄλλου ἔλκηθρου πάνω στὸ
χιόνι. Ἡ ψυχὴ τους εἶναι συν-
νεφιασμένη ἀπὸ λύπη καὶ ἀ-
γωνία. Τί θ' ἀπογίνῃ ἡ Κα-
τερίνα στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ
κτήνους;

Ὁ Γιώργος ὀδηγεῖ τὰ σκυ-
λιά σιωπηλός, μὲ τὰ χεῖλη
σφιγμένα, μὲ τὸ πρόσωπο
χιλωμὸ σὰν νεκροῦ. Θὰ μπο-
ρέσῃ νὰ κάνῃ τίποτε γιὰ τὴν
ἀγαπημένη του; Θὰ προλά-
βῃ; Μὰ σκέψι τὸν παρηγο-
ρεῖ. Ὅτι ὁ Λύκος θὰ θελή-
σῃ νὰ χρησιμοποιοῦσῃ τὴν
Κατερίνα ὡς ὄμητρο ἐπομέ-
νως δὲ θὰ τὴν σκοτώσῃ ἄ-
μέσως....

Τὰ ἔχνη τοῦ ἔλκηθρου τοῦ
Λύκου τοὺς ὀδηγοῦν μέσα σὲ
μιά χαράδρα παράλληλη
τῆς ἄλλης, ὅπου εἶχαν χαθῇ
τὰ ἔχνη τοῦ ἀρχισυμμορίτη
νωρίτερα τὴν ἴδια μέρα. Ἡ
χαράδρα αὐτή, ποῦ τὰ τοι-
χώματά της εἶναι ἐπίσης κα-
τακόρυφα, εἶναι ἀπὸ τὴν ἄλ-
λῃ μεριά τοῦ πλατώματος,
ὅπου ὁ Γιώργος εἶχε προσ-
παθῇ νὰ ἀνεβῇ χωρὶς ὁ-
μῶς νὰ τὸ καταφέρῃ. Τὰ ἔ-

χνη προχωρούν ως τη μέση της χαράδρας καί... ξαφνικά χάνονται! Χάνονται σάμπως το Έλκηθρο, μαζί με τους επιβάτες του να είχε ξαφνικά γίνει άερας ή καπνός!

Με άργες κινήσεις, ο Γιώργος κάνει το σταυρό του. Τί μυστήριο είναι αυτό; Ποῦ πῆγε ὁλόκληρο ἔλκηθρο χω-

ρίς ν' αφήση πίσω του ἴχνη; Τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτός ὁ Λύκος τῶν Οὐραλίων; Μήπως ἔχει ὑπερφυσικὲς ἱκανότητες;

— Περίεργο! μουρμουρίζει ὁ Γιώργος. Πολὺ περίεργο! Τὰ ἴχνη σταματοῦν, λές καὶ τὸ ἔλκηθρο ἀπογειώθηκε καὶ πέταξε σὰν ἀεροπλάνο. Πολὺ περίεργο!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Οἱ ἀναγνώστες μας τῶν ἐπαρχιῶν μποροῦν νὰ ἀγοράσουν ταχυδρομικῶς τεύχη καὶ τόμους ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας (Κον Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθῆναι — 125), στὶς ἀκόλουθες τιμές:

- 1.— Τεύχη Μικροῦ Ἡρώος καὶ Ἀνατυπώσεως δρχ. 1.60 τὸ ἓνα μαζί με τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.
- 2.— Τεύχη τῶν ἄλλων ἐκδόσεών μας δρχ. 1.20.
- 3.— Τόμους Μ. Ἡρώος, Παιδικοῦ Πανεπιστημίου καὶ Κάου Μπού Φάντασμα δρχ. 16.
- 4.— Τόμους Λάσσο δρχ. 27.
- 5.— Τόμους Ζούγκλα - Ταρζάν δρχ. 22.
- 6.— Τόμους Τζὼν Γκρήκ δρχ. 20.
- 7.— Οἱ τόμοι τῶν ἄλλων ἐκδόσεών μας κοστίζουν 14 δρχ. με τὰ ταχυδρομικὰ πάντα.

Γιὰ νὰ σταλῇ μιὰ παραγγελία, πρέπει μαζί με τὸ γράμμα ὁ ἀναγνώστης νὰ στείλῃ καὶ τὸ ἀντίτιμο τῶν τευχῶν ἢ τῶν τόμων σὲ καινούργια γραμματόσημα.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος 5ον — Τόμος 30 — Άριθ. τεύχους 236 — Δρχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 Άθήναι (125), Τηλέφωνον 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 27, Ν. Σμύρνη.
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Σ υνδρομαί έσωτερικοῦ:	Σ υνδρομαί έξωτερικοῦ:
Έτησία δρχ. 100	Έτησία δολλάρια 5
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 3

Στò έπόμένο τεῦχος τò 237, πòυ κυκλοφορεῖ τὴν έρχό-
μενη έβδομάδα με τὸν τίτλο

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ

Ὡ πάλη τοῦ Γιώργου με τὸν τρομερὸ Λύκο τῶν Οὐραλίων
καὶ με τὸ αἶνιγμα τῶν ἰχνῶν πòυ χάνονται μυστηριασῶς
πάνω στὸ χιόνι φτάνει στὸ ἀποκορύφωμά του! Καὶ ἕνας
νέος ἀντίπαλος τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα κάνει τὴν ἐμ-
φάνισί του!

